Do Võ Phi Hùng Cựu HS Petrus Ký (67-74) tặng Huỳnh Chiếu Đẳng chủ Kho Sách Xưa Quán Ven Đường (scan từ microfilm của Library of Congress)

Năm thứ 5 số 1.152 — Giá 2 đồng — Ngoài Nam Phần 3 đồng

Ngôn-Luận

NHẬT BÁO THÔNG-TIN NGHỊ LUẬN

Ngày 28 tháng Chín (Âm lịch)

Chủ Nhiệm và Chủ Bút HỒ ANH

ĐIỆN THOẠI : Sài Gòn 540 — HỘP THƠ SỐ : 543

TÒA SOẠN VÀ TRỊ SỰ 86 ĐƯỜNG LÊ LAI SÀI-GÒN

QUAN-ĐIỂM

MỘT TRƯỜNG HỢP ĐÁNG SUY NGHĨ

Cách đây chừng hơn một tháng, chúng tôi có chuyện lên Bộ Quốc Gia Giáo Dục lời thỉnh cầu của ông N.D.T. xin cấp giấy chứng nhận học lực thay thế cho bằng Đệ Nhất Cấp để hồi cần ở trong vùng Việt Cộng Loi cần xin học bổ phiên Hoàng được chấp nhận, vì từ trước đến nay không có một quy định nào về việc này.

Do tình trạng của ông N.D.T. với chú gái, mẹ góa và bốn em đại, chúng tôi nghĩ đến hoàn cảnh gia đình của nhiều thanh niên khác, nghèo khổ chạt nợ phải có trình độ học vấn không được chứng nhận bằng một học bạ hoặc một chứng chỉ hợp pháp trong tùy tư do của chúng ta. Nhưng nếu như thế không có nghĩa là chúng tôi thắc mắc về quyết định nói trên của Bộ Q.G.G.D. đối với việc này. Chúng tôi thông cảm những nỗi khó khăn của Bộ đối với những việc tương tự, trong đó sự chứng nhận không có một căn cứ chắc chắn. Làm thế nào có thể nhận là đích thực chữ ký của những người cầm quyền của một cùng mà lại do nhà lên của chúng ta có bao nhiêu phải cất đặt mọi lên lợi ? Con cần đồng thì những có nghĩa gì : một cá khoái hay một cá chuối cùng đã tạo nên cái hiệu lực cụ thể của quyền hành ? Có lẽ cũng một phần vì lỗi do đó mà Bộ Q.G.G.D. cũng ra nghị định bãi bỏ kỳ thi Tú Tài trong đương.

Nhưng trường hợp của ông N.D.T., chúng tôi muốn đề cập đến một khía cạnh khác của vấn đề. Đã là thể thực tuyển dụng nhân viên của các cơ sở. Đăng cấp cá đã đánh giá thực tế hay không ? Một đặc khác chẳng tiết sẽ trình bày về vấn đề này. Hàm nay chúng tôi nói đến giá trị của học bạ hay chứng chỉ do các trường hợp tư nhân cấp. Với cách tổ chức trường đại cấu đến của các trường công, tin lực của

(Xem tiếp trang 4)

TỔNG - THỐNG LÝ - THỪA - VĂN đã từ giã Việt-Nam

Sau hai ngày viếng thăm Việt Nam, hồi 21g30 kém 7-11, Tổng Thống Đại Hàn Dân Quốc Lý-thừa-Vãn đã rời V.N. trở về nước.

Hình trên: *Ngài Tổng Thống thân tiễn Lý Tổng Thống ra sân bay Tân Sơn Nhất. Trước khi lên máy bay, Lý Tổng Thống đã nói mấy lời cảm biệt Tổng Thống và nhân dân Việt Nam.*

THÔNG CÁO CHUNG của hai Tổng Thống HÀN-VIỆT

nhân cuộc viếng thăm V.N. của Lý Tổng Thống

Theo lời mời của Tổng Thống Việt Nam Cộng-Hòa Ngô-đình-Diệm, Tổng Thống Đại Hàn Dân Quốc Lý-thừa-Vãn đã đến viếng thăm V.N. từ mồng 6 đến mồng 7 tháng 11 dương lịch năm 1958.

Tiếp theo cuộc viếng thăm của Tổng Thống Việt Nam Cộng Hòa tại Đại Hàn Dân quốc hồi tháng 9-1957, cuộc viếng thăm này của Tổng Thống Lý Thừa Vãn đã diễn ra trong một bầu không khí hết sức thân mật và đã tăng cường mối giao hảo thân hữu sẵn có giữa hai nước.

Tổng Thống Lý-thừa-Vãn đã nhận định rõ những kết quả khả quan mà Việt-Nam Cộng-Hòa đã đạt được trong cuộc kiến quốc và phục hưng kinh tế. Lý Tổng Thống [illegible] cũng [illegible] đã quyết tâm của dân tộc Việt-Nam trong công cuộc bảo vệ tự do của nó và phát triển kinh tế [illegible] của mình.

Hai vị Quốc Trưởng đã kiểm điểm tình hình chính trị quốc tế, nhất là tình hình tại Viễn Đông và Đông Nam Á.

Hai vị Tổng Thống đều hoàn toàn đồng ý các cường quốc trong Thế Giới Tự Do cần phải, không những cực lực chống lại các xâm lăng, mà còn phải đã phá mọi âm mưu của Cộng sản quốc tế nhằm mục đích phá hoại nền kinh tế.

Tổng Thống Đại Hàn Dân Quốc và Tổng Thống Việt Nam Cộng-Hòa các nước ý chí cương quyết tranh đấu bảng đã mọi phương tiện để chống lại mọi sự xâm nhập của Cộng sản, bất cứ dưới hình thức nào.

Cả hai vị Tổng Thống tuyên bố quyết tâm thực hiện sự thống nhất lãnh thổ của Đại Hàn và Việt Nam để phát triển tự do và tiến bộ dân thịnh vượng. Hai vị Tổng Thống tuyên bố [illegible] tiến đến [illegible] tiến bộ dân [illegible] tiến bộ dân [illegible] tiến bộ dân

SỐ 204 *Truyện dài của HOÀI DIỆP THƯ LANG*

CHƯƠNG XI

ĐƯỜNG KIẾM BÍ TRUYỀN VÀ MỘT BÀI HỌC CAO GIÁ VỀ « TÍNH THẦN THƯỢNG VÕ »

(Tiếp theo)

— Xin pháp đại huynh để rồi dây thực hành đến đâu, đệ sẽ cất nghĩa cặn kẽ tới đó. Còn bây giờ, đệ muốn thưa với đại huynh một câu chuyện nây đã...

Vũ cúi xuống nhặt kiếm lên cầm trong tay, miệng đáp :

— Truyện gì, ông bạn cứ nói !

Tên Thọt rất nghiêm giọng :

— Xin hỏi đại huynh câu nây đi : Thực lòng đại huynh muốn rèn luyện kiếm thuật tới chỗ tinh vi hay chỉ cốt học chơi một vài ngón bí truyền ngoại đạo ?

Vũ nhìn Thọt trông trực :

— Sao ông bạn lại phải hỏi thế ?

— Tôi xin phép hỏi thế, bởi vì đại huynh đã hiểu : nghề võ chân truyền khó lắm. Trước khi đem chút tài mọn truyền lại cho người khác, kẻ hành nghề cần phải rọ xét nguyên, chí hướng của mình đó mới được ! Vậy mong đại huynh đừng phật ý về câu tôi hỏi...

Vũ cũng nghiêm nét mặt :

— Tôi không phật ý. Tôn huynh cần thận thế là phải lắm, tôn huynh cũng đã hiểu tôi là hạng người thế nào rồi chứ ? Nhất là đối với nghề tổ, xớ nguyên bình sinh của tôi ra sao, hẳn tôn huynh cũng không còn lạ gì...

Tên Thọt nhận thấy Vũ Lý không gọi mình là « ông bạn » nữa mà Vũ gọi mình « tônhuynh » ! Tiếng Tôn huynh ở cửa miệng một tay trùm ảnh chỉ gần ngược như Vũ Lý nghe có một vẻ trịnh trọng khác thường !

Thọt hiểu rằng nói như thế là Vũ Lý đã tới lúc chí thành. Thọt vội đáp :

— Xin lỗi đại huynh ! Để tôi thực rõ như sau...

Y cắp thanh kiếm vào nách, tới gần Vũ Lý, đặt một bàn tay vào cánh tay Vũ rất thân mật. trầm giọng nói tiếp :

— Chúng ta hãy ngồi xuống tăng đã kia đàm đạo một lúc. Có nhiên, đệ hiểu đại huynh lắm. Đệ biết đại huynh là tay ngang tàng chi khí để thực lòng cầm mến ngay từ khi còn « văn kỳ thanh, bất kiến kỳ hình »...Nhưng truyện nây là truyện quan hệ đến cả sự nghiệp của đại huynh và sự nghiệp của đệ, dầu sao cũng phải nói cho hết lẽ...

Hai người chọn một tảng đá vuông vắn phẳng trơn như mặt cật bực sát vách núi, ngồi sóng vai nhau,kiếm dựng bên cạnh đùi.

Vũ tô vẻ nóng nẩy, lên tiếng dục :

— Nào, truyện gì, tôn huynh cứ nói đi !

Tên Thọt hằng giọng :

— Xin đại huynh cứ trả lời thẳng thắn nhé ! Vừa rồi, mới thì nghiệm qua lưu máy đường kiếm, sự thực đại huynh có thấy chút nghệ mọn của tôi đáng được không ?

— Ồ ! Được quá rồi, còn gì nữa ! Tôn huynh cứ nhìn mình mà ! Xin thú thực, từ nay đến giờ, tôi vẫn chưa hết ngạc nhiên đây ! Nhất định tôi xin thụ giáo tôn huynh đến cùng !

Thọt đột ngột hỏi :

— So với tay kiếm Lương Hoàng Bảo, đại huynh thấy thế nào ?

Vũ giật tay mình, hỏi lại :

— Tôn huynh biết Lương Hoàng Bảo ?

Thọt điềm nhiên :

— Trời đất hẹp lắm, làm gì không biết nhau ! Hoàng Bảo là thủ địch của đệ, cũng như nó đang là địch thủ của đại huynh. Nhưng đại huynh hãy trả lời câu tôi hỏi đã !

Vũ Lý nhíu lông mày, đáp :

— Kể ra khó mà so sánh đích xác ! Tôi mới giao đấu với thằng Hoàng Bảo có một lần chưa thể ước lượng rõ tài nghệ nó cao thấp bậc nào ? Chỉ biết tôi thua nó một trận đấu bảy giờ vẫn còn ức ! Nhưng tôi quyết mấy tháng nữa phục thù, thế nào cũng thắng nó ..

Tên Thọt lại hỏi :

— Vẫn biết nghề võ biến hóa vô cùng, khó định rõ mực độ thấp cao. Nhưng đã có công phu luyện tập như đại huynh tất cũng có thể xét đoán cái thế lợi hại của nhau ở chỗ nào ?

Vũ Lý cân vành mũi một lát mới cất tiếng :

— Thằng Hoàng Bảo theo vũ pháp chân truyền đã tới chỗ cao đạo lắm ! Nó không đánh đôn hư ngụy bao giờ mà phá được hết độc thủ giang hồ của tôi. Nhưng thật tình, tôi không thấy nó có những bí thuật là lùng như tôn huynh...

Tên Thọt không tỏ vẻ đắc ý chút nào. Y vẫn rất trầm ngâm :

Đại huynh luận về tài nghệ của thằng Hoàng Bảo như vậy xét ra mười phần đúng tới chín, nhưng còn một phần có lẽ chưa xát. Chưa xát ở chỗ đại huynh cho rằng nó không có những đôn biến hóa lạ lùng như kiếm thuật ngoại đạo của đệ. Đệ thì đệ lại nghĩ khác... Nói tới đây, Thọt ngừng lại, mắt nhìn thẳng, không nói.

Vũ Lý nhắc :

— Tôn huynh nghĩ thế nào ?

Cặp mắt anh chàng Thọt vẫn trừng trừng nhìn vào quãng không, hình như đang tưởng tượng hoạt cảnh một trận đấu vô thực lý kỳ, đoạn an tà thong thả nói từng tiếng :

— Tôi nghĩ rằng nếu nghề võ chân truyền của thằng Hoàng Bảo đã tới độ cao siêu, thì những đôn giang hồ ngoại đạo kẻ hiểm đến đâu nó cũng có thể phá được. Chỉ trừ ra khi nó...

Thọt lại ngập ngừng chưa nói dứt câu. Hình như Thọt muốn thử ý tứ Vũ xem có thể đoán hiểu được câu nói của Thọt hay không ?

Nhưng Vũ chỉ biết thúc dục :

— Trừ ra khi nào ? Tôn huynh thử chỉ giáo cho tôi rõ !

Thọt tiếp :

— Chỉ trừ ra khi nào địch thủ của Hoàng Bảo biết xử dụng « đôn ngoại » với một sức mạnh gấp bội Hoàng Bảo, như sét giáng đột ngột, như bão chuyển bất ngờ thì mới thắng được nó !

Vũ Lý đang ngồi bỗng đứng dậy hai tay nắm chặt, hàm hở nói :

— Nếu vậy, tôi không ngại nó ! Tôi chỉ cần biết được mấy đường kiếm bí truyền của tôn huynh, tôi sẽ đủ sức đánh bại nó !

Tên Thọt xua tay, lắc đầu buồng thêm một câu như một gáo nước lạnh đổ xuống đầu Vũ-Lý :

— Chưa đủ ! Chưa đủ ! Mấy đường kiếm của tôi vừa rồi mới chỉ là mấy ngọn thủ thế tầm thường ! Ít nhất, đại huynh phải thắng được tôi hoàn toàn, mới có thể hy vọng thắng được Hoàng Bảo !

Vũ đứng lặng người một lúc mới cất tiếng :

— Tôn huynh nói vậy là ý làm sao ? Chỉ tôi đã quyết, nhất định trận phục thù tới đây, tôi phải thắng Hoàng Bảo ! Nếu Hoàng đánh bại được nó, thì tôi cũng chẳng mặt mũi nào mà nhìn thiên hạ nữa !

(Còn nữa)

SỐ 24 Truyện dài của TẠ-QUANG-KHÔI

Phần thứ hai

CHƯƠNG X

(Tiếp theo)

Tưởng là đã nắm chắc trong tay. Thế mà nó có thể tuột ra lác nào không biết. Chỉ còn lại dư hương. Chỉ còn lại một mối buồn thấm thía ở trong tim.

Như hôm nay đây, Thường đang ngồi gọn trong cũng tay nàng. Biết đâu, ngày mai, ngày kia anh sẽ chẳng bỗ nàng để chạy theo những thú vui vật chất nào khác !

Bất giác nàng buột miệng thở dài. Thường ngó sâu vào mắt nàng :

— Em thở dài ? Tại sao ?

Nàng lắc đầu, nói dối :

— Không. Có làm sao đâu. Ấy, tính em vẫn thế. Vui cũng thở dài, mà buồn cũng thở dài.

— Em anh thật là lạ.

Bỗng nàng nhẹ nhẹ gỡ tay chồng ra :

— Mẹ dậy rồi đấy. Để em ra xem mẹ có sai bảo gì không nhé.

Thường cầm em ghì lấy nàng :

— Mẹ chả bảo gì đâu. Cứ ngồi đây với anh một lát nữa đã nào.

Nàng lại ngồi xuống cần khẽ và mà chăng :

— Mình chỉ được cái thế thôi. Mẹ có mắng thì mình chịu đấy. Chả trách mẹ giận mình là phải.

Hai người cùng cất tiếng cười vui.

Xa xa, từ phía chân trời, mây đen vẫn tiếp tục dùn lên. Nhưng nắng vẫn còn đẹp.

oOo

CHƯƠNG IX

Bạch Liên bắt đầu giết nói con thì có tiếng mẹ chồng gọi. Nàng thưa rồi, nhưng vẫn còn cùng cành, chưa ra vội. Gọi than xong, nàng mới đứng dậy. Mặt nàng đỏ bừng. Nàng liếc nhìn một lần qua anh bếp xem con bỏ sót thứ gì chưa làm không. Nàng thu gọn mấy cái đồ quăng bừa bãi dưới đất. Rồi nàng thở dành phía một tiếng, đi vào tay. Cái lanh của nước truyền khắp cả thể nàng. Khoan khoái lạ một cách.

Trước khi ra ngoài nhà, nàng còn cẩn thận đưa mắt vào bếp nhìn xem những hòn than hồng có nên cường vài không. Đã hai hôm nay, nàng phải làm bếp. Chị người làm,vì cái giả bà Lê, nàng đã cho nghỉ. Trong khi chưa tìm được người thay, nàng phải cáng đáng mọi việc trong nhà. Hễ cứ đi làm về là nàng lại chui vào bếp. Nào giặt rũ. Nào cơm nước. Nào t.u gọn nhà cửa. Không có lúc nào nàng rảnh cả. Ngay cả những hôm hai mươi cùng ở khi nào ngồi rồi. Bỏ buộc lắm thì nàng nọc hàm tạo những lúc thật khuya khoắt. Nhưng nàng không lấy thế làm khổ.

Bận tíu bụi lại càng khiến nàng quên được mối buồn vì chồng con. Cái những khi ngồi rỗi rãi, nàng nghĩ đến Thường là không thể nào cầm được nước mắt. Sao lại có người hư hỏng đến thế là cùng ! Nàng nhu, chịu chụng đến như nàng không hơn, mà anh vẫn không chịu ở nhà cho. Như vậy thì còn ai có thể cải hóa được anh ?

Một đạo, nghe lời vợ. Thường đã ở nhà được tl.lâu. Anh hăng hái làm việc. Hăng hái đến nỗi Bạch Liên không khỏi mừng thầm. Nàng không ngờ anh lại là một người phục thiện như thế. Nàng hết sức sẵn sóc đến anh. Anh chỉ mới ngỏ ý thích cái gì là ! lát sau anh cũ ngay thấy đã. Nàng không tiếc anh một điều gì. Miễn làm sao giữ được anh ở nhà.

Có hôm anh say mê làm việc đến khuya. Nàng phải giục anh đi ngủ, anh mới chịu nghỉ. Đạo này, nàng thấy lòng cui sướng khôn tả. Nàng tưởng như hồi mới lấy nhau vậy. Thuở ấn ái buổi đầu nay đã trở lại.

Nhưng, cách đây một tuần Thường bỗng giở chứng. Tự nhiên, anh đâm ra hay gắt gỏng. Nàng cho rằng có lẽ vì anh ốm. Nàng lo lắng thăm hỏi anh luôn. Nàng khuyên anh nên uống thuốc. Mỗi đâu, anh chỉ gửi im lặng. Sau, vì sự săn sóc thâm nom của nàng, anh bực mình gắt :

— Thì em cứ để mặc anh. Anh ốm đau thì anh phải lo chứ. Nhưng mà ai ốm đau ? Chưa gì em đã cuống lên là thế nào ? Khó lắm. Em phải để cho anh thở chứ. Hỏi han luôn thì ai chịu được.

Những lúc ấy, nàng chỉ cười :

— Tại em thấy mình làm sao ấy thì em lo lắm. Thế mà mình cũng giận em đấy à ?

— Không. Nhưng em cứ soắn suýt bên anh làm anh bực mình lắm.

— Tại em yêu mình quá đấy mà. Thế mình cũng cấm em yêu mình à ?

Anh không đáp nhìn đi chỗ khác, như muốn tránh đôi mắt đắm đuối của vợ.

Thấy thế, nàng bỗng khẽ thở dài. Linh tính của nàng đã báo cho nàng biết anh bắt đầu chán ở nhà. Bây giờ nàng phải làm thế nào ? Nàng cần biết tính người hay thay đổi như tính anh ít khi thích cái gì được lâu. Đến sự du yêm chiu chuộng. đến lòng yêu tha thiết, nồng thắm mà cũng không giữ được anh ở nhà lâu hơn thì còn gì ở trên đời nữa giữ anh được ?

Quả nhiên, một hôm đi hát về, thấy vắng anh ở nhà, nàng liền hồi thẳng Tiên. Nó ngạc nhiên cho nàng hay là anh hào đi đân nàng. Thật, thì là anh đã bỏ theo tiếng gọi của cuộc truy hoan rồi. Anh tệ thật. Nàng chả dám ăm ức khóc thầm.

Lần nay, anh đi biệt tăm. Suốt một tuần liền, anh không thèm về đến nhà. Nàng muốn đi tìm anh, nhưng chẳng biết tìm ở đâu. Vả lại, có tìm thấy, chắc đâu anh đã chịu về. Trong khi đã bỏ Lê lợi thường dân vật vờ chuyện nay.

Ý chừng lâu không thấy nàng ra. bả lại cất tiếng gọi một lần nữa.

Nàng vội vàng kéo khăn quàng đầu và gỡ lại mái tóc. Rồi, nàng bước ra. Trông thấy nàng, bà Lê hỏi ngay :

— Chị làm gì trong ấy mà lâu thế ? Tôi gọi mãi không thấy chị ra. Chị ngồi xuống đây, tôi có chuyện muốn nói. Kìa, chị cứ ngồi xuống. Chuyện nay dài mà.

Nàng vâng lời, ngồi xuống ghế, nói :

— Con đang ghế giờ nữa cơm thành ra không dám bỏ đấy mà đi.

Bà Lê gật đầu :

— Thế được. Bây giờ tôi muốn hỏi chị về chuyện thằng chồng chị. Nó đi như thế mà chị cũng không thèm đi tìm nó về à ? Tại sao ? Chị không để ý gì đến nó hay sao ?

— Thưa mẹ, nàng đáp, con cũng đã có ý định đi tìm nhà con rồi, nhưng thiếu tí chưa tìm được người làm nên không thể bỏ mà đi được.

(Còn nữa)

Truyện nhi đồng...

(Tiếp theo trang 3)

Nhưng cũng còn may cho nhà vua, là khi đi tên được một khoảng rừng thưa cây, thì nhà vua gặp được 1 người dân ông, tuổi trạc ngũ tuần, vận quần áo lo vải, thô lỗ, nông dân, vai vác một chiếc cuốc, đi từ phía xa ngược lại.

Nhà vua ghìm ngựa dợi, trong lòng mừng rỡ, yên chí rằng chắc chắn sẽ hỏi được đường về. Có lẽ cũng chính vì tin tưởng thoát được nỗi hiểm nghèo mà nhà vua lại sực nhớ ra mình là vua, nghĩa là một bậc, trong thời phong kiến, được thần dân kính phục tôn thờ như thần thánh.

Do đó, mà khi giáp mặt bác nông phu, vua Ná phá Luân không hỏi đường ngay, mà lại hạch anh ta rằng :

— Lão kia, đi đâu, sao gặp ta không chào ?

Bác nông phu dừng bước, nhìn nhà vua kỹ lưỡng suốt từ đầu đến chân rồi mỉm cười trả lời :

— Theo lẽ thường, nếu ông là người già cả hơn tuổi tôi, thì dù chưa quen biết, tôi cũng nên kính cẩn lạy chào, vì lẽ phải trọng người cao niên. Nhưng tuổi ông cũng sấp sỉ tuổi tôi, lại không quen biết bao giờ, không vì lẽ gì mà tôi phải chào ông trước ! Nếu ông muốn tôi chào, thì trước hết, xin ông cho tôi biết, ông là ai.

Vua Ná-phá-Luân kiêu hãnh, đáp :

— Ta hiện giờ là người giàu có nhiều tiền bạc nhất nước Pháp !

Lão nông phu lắc đầu :

— Điều đó, chưa đáng để tôi chào, vì chào như vậy là tôi chào «tiền» chứ đâu có phải là chào ông :

Nhà vua mỉm cười, hỏi :

— Nếu ta chia cho lão phần nửa gia tài của ta, lão chịu ơn ta, chắc phải chịu chào ta chứ ?

Lão nông phu cũng cười, hỏi lại một cách ranh mãnh :

— Nếu việc ơn tiền của ông là một việc thì ân, thì phúc, thì phương ngôn có câu : «Làm ơn chẳng nên cầu báo », đến ơn của chúng cần, vậy đối bởi một câu chào,chẳng thêm tỏ ra mình là người nhỏ mọn. Hơn nữa, ngạn ngữ lại có câu : « Làm phúc chẳng nên đàn đo », tại sao ông muốn giúp tôi lại chỉ tính toán chia cho có phần nửa gia tài, ông còn ích kỷ đến thế kia ư ?

Vua Ná phá Luân suy nghĩ giây lâu, rồi lại hỏi :

— Nếu ta để cả gia tài cho lão thì lão có chịu chào ta không?

Lão nông phu cười ngất, lắc đầu :

— Điều này thì tôi xin khuyên ông chẳng làm. Vì ông thử nghĩ coi, khi ông đã cho tôi cả gia tài của ông rồi, thì tôi thành giầu, mà ông hóa nghèo. Tôi thường ở đời, người nghèo hay chào người giầu, chứ người giầu ít khi nhớ mà chào người nghèo, ông ạ !

Vua Ná phá Luân vỗ tay cười tán thưởng câu nói của bác nông phu vừa hữu lý vừa thâm thúy. Và nhà vua đứng thẳng người, kiêu hãnh bảo con người bướng bỉnh :

— Giỏi lắm ! Ta nói chơi vậy thôi ! Ta chẳng phải là một nhà triệu phú nào đâu, mà chỉ tính là Ná-Phá-Luân Hoàng đế ! Bây giờ thì bản lão vui vẻ chào ta !

Bác nông phu kính cẩn thưa :

— Kính thưa Hoàng đế,tiếng tăm anh dũng của Hoàng đế Ná phá Luân Đại vang dội khắp 4 phương trời... riêng kẻ hèn nầy luôn luôn kính phục. Nhưng tâu Hoàng đế, Hoàng đế từ nay đến giờ đã nói dối không cho thần dân được biết rõ sự thực. Kẻ hèn nầy thừa nhỏ cũng đã được học vài ba cuốn sách, thấy giầy : không nên kinh trọng người dối trá. Vì lẽ đó, xin Hoàng đế tha tội, kẻ hèn nầy không thể nào làm trái lẽ phải, kính chào một người dối trá được.

Thấy lão nông phu tuy bướng bỉnh nhưng giỏi tài ứng biến nhà vua rất thích thú, nên mỏc túi tiền, thưởng cho lão 100 đồng tiền vàng. Lão nhà quê nhận tiền, cảm ơn, rồi thản nhiên bước đi, và vẫn không chào như thường. Vua Ná phá Luân biết mình tuy thắng trăm trận, nhưng khó thắng nổi con người tính khôn nhọn, nên đành chỉ gọi rất lại mà hỏi :

— Nầy, lão nông phu kia, đi đâu mà vội thế ! Hãy cho ta hỏi thăm một chút !

Bác nhà quê dừng chân, hỏi :

— Thưa Hoàng đế, ngài muốn hỏi điều gì ?

Hoàng đế Ná phá Luân đáp :

— Ta muốn hỏi lão đường về hoàng thành !

Lão nông phu hớm hỉnh, nhìn nhà vua rồi nói :

— Trước khi theo ý Hoàng đế, xin Ngài hãy ban ơn chỉ cho kẻ hèn nầy biết ý vừa rồi, Hoàng đế gọi kẻ hèn nầy là nông phu, vậy Ngài lấm cách nào mà biết đúng một cách giỏi vô cùng như vậy ?

Nhà vua được khen ngợi, kiêu hãnh đáp :

— Có khó gì đâu ! Ta chỉ « đoán » là biết được ngay !

Lão nhà quê chấp tay thưa :

— Kẻ hèn nầy xin kính phục tài thông minh tuyệt vời của nhà vua. Vậy xin Hoàng đế hãy thử « đoán » coi đường về hoàng thành lối nào ?

Vả dứt lời, lão nhà quê lại quay đi, lấm cho nhà vua vừa bực mình vừa khâm phục tài ứng biến của con người đồng rượng. Nhà vua cho ngựa tiến lên mấy bước, chân lối bác nông phu rồi nhà vua bảo :

— Lão thực tinh khôn, ta rất mến. Lão nên cho ta biết tên họ lẫ ? Lão lắm rượng, nhưng ta chắc trước đây cũng đã có học hành nhiều ?

Lão nhà quê lắc đầu :

— Hạ thần tên Rô-Be, ở làng nầy. Hạ thần chuyên nghề làm rượng, và nuôi ngựa... Thưa nhỏ, hạ thần nhà nghèo chỉ đi học quyơ vài năm, nhưng sau khi khôn lớn, thì hàng học sách.

Vua Ná phá Luân vỗ vai lão nông phu, gật gù bảo :

— Nếu vậy thì lão thực sứng đáng là một nhà thông thái. Trong túi ta đây còn 100 đồng tiền vàng. Ta muốn đề lão một câu chơi : nếu lão trả lời được đúng bà Jeanne d'Arc đình quân ở đâu, và sinh ngày tháng nào, thì ta sẽ thưởng lão nốt số tiền 100 đồng ấy !

Lão nông phu gãi tai giây lát, rồi mỉm cười tâu :

— Hiện thời, Hoàng đế có 100 đồng tiền vàng, trong túi kẻ hạ thần cũng có 100 đồng, như vậy là ngang nhau. Nếu Hoàng đế muốn thách đố thì xin rộng ơn cho kẻ hèn nầy đề một câu Hoàng đế nói trung, hạ thần xin kính dâng Hoàng đế 100 đồng, nếu trái lại, Hoàng đế không nói trúng được,thì xin Hoàng đế ra ân ban nốt cho kẻ hạ thần 100 đồng còn lại đó.

Tự tin ở trí thông minh của mình nhà vua mỉm cười gật đầu

— Được rồi, ta thuận. Lão muốn đề câu gì, cứ hỏi ?

Lão nông phu rạnh mành thưa :

— Hạ thần quẩn quanh nơi đồng ruộng, không giảm hỏi người nào cao xa, chỉ xin Hoàng đế cho hạ thần biết : tên vợ kẻ hạ thần là gì ?

Vua Ná phá Luân cau mày, suy nghĩ, không tìm được ra cách đối đáp thế nào, cuối cùng, chỉ vì vai bác nhà quê, dưa nốt 100 đồng tiền vàng rồi bảo :

— Ta rất sung sướng mà gặp được một người thông minh như lão. Ta thường nói cho lão số tiền nầy để lấp mang về làm quà cho vợ... A, nhưng đã được cược rồi, lão cũng nên cho ta biết tên vợ lão là gì, chắc khó nhọc lắm phải không ?

Lão nhà quê cất tiền đi cẩn thận, rồi cười nhà mà đáp :

—Xin Hoàng đế thứ tội cho ! Nếu hạ thần đã có vợ rồi thì hạ thần đã biết tên mụ là gì, hà tất còn phải mạn phép hỏi Hoàng đế làm chi cho... mệt !

Vua Ná phá Luân chép miệng lúc đầu, vì biết rằng còn đường đăng dai thêm thì chỉ bị thua thêm nhiều trăm nữa, nên đành quay ngựa đi... Lão nhà quê chạy theo, vui vẻ nói :

— Hình như vừa mới dây Hoàng đế có hỏi thăm đường, để hạ thần xin tiền cứ : người dẫn lộ Hoàng đế cứ việc thì lòng giây cương, để mặc cho con tuấn mã thong dong, tức khắc nó nhớ đường mà đưa Hoàng đế về tới kinh thành, không khó khăn gì cả.

Vua Ná phá Luân theo y lời chỉ bảo, quả nhiên «ngựa quen đường cũ» đưa nhà vua về tới Hoàng cung, lâm cho nhà vua tức đổ trở đi, bởi kiêu căng được đề phân vì biết mình không minh chưa chắc bằng lão nhà quê mà trí nhớ thì chắc chắn là kém thua con ngựa !

MỖI NGÀY 1 TRUYỆN

(Tiếp theo trang 3)

quê mà làm ăn vì không nuôi tôi nữa. Cô có cho tôi ít tiền để làm vốn.

Huấn không hỏi gì nữa. Chàng bắc thư ra đọc.

« Saigon ngày...

Em biết anh đau khổ lắm khi nhận được tin em ra đi nhưng em không thể nào ở lại để ngăn cản cuộc hôn nhân tốt đẹp giữa anh và cô Kim được. Theo ý nhận xét của em, cô Kim là một thiếu nữ hoàn toàn lắm, anh nên nghe lời sang thăm anh mà nhận lời cô Kim lắm vậy. Anh đừng nghĩ tới em nữa, hãy vui vẻ hạnh phúc đang cho đôi anh. Chúng ta đã yêu nhau và cần yêu nhau mãi mãi nhưng chúng ta chỉ nên yêu nhau trong tâm hồn. Anh hãy nghĩ đến hoàn cảnh con của anh cũng như em phải nghĩ đến sự chênh-lệch giai cấp, tiền tài giữa em và gia-đình anh. Không, không bao giờ chúng ta lấy được nhau đâu. Hãy ta nhau để tránh cho nhau sự đau đớn. Hình bóng anh sẽ mãi mãi bên em trong hết cả trường hợp nào. Em yêu anh và chỉ yêu anh mà thôi. Anh hãy gặp cô Kim và đừng nói gì về chuyện chúng ta cả. Chúc anh nhiều may mắn.

Từ-biệt anh và hôn anh ngàn cái.

Em : NHÂN

Huấn như thấy cảnh vật đảo lộn trước mắt chàng. Chàng hướng mặt tiếng thở dài đến nào ruột. Trong cùng một ngày mà Huấn đã bị mất hai con người đang yêu.

PHẤN Cô Tiên

TRỊ HÔI NÁCH

SOA 1 LẦN SẠCH MÙI

Có bán tại nhà thuốc

TỪ - NGỌC - LIÊN

150 Trương-minh-Giảng Saigon

PHẦN THƯỞNG DANH DỰ

Được tin cậy và sự nhiệt-liệt chiếu cố của Qui khách lâu nay, ấy là nhờ tôn chỉ dùng đầu và giữ vững tin dụng của nhà sản-xuất.

Nhưng chúng tôi cũng không lấy đó mà tự bảo, từng giây từng phút, vẫn cố gắng thêm lên, mong đề hầu Qui Vị càng được hài lòng.

Tiệm bánh **TÂN-TÂN** kính mời

Chuyên môn Bánh, Mứt, Kẹo và thực phẩm

Số 36 Đường Lê-Lai Saigon—Điện thoại 22.640

PHÒNG THUỐC NHUẬN CÀU

SÁNG CHẾ CÁC THỨ THUỐC RẤT LINH HIỆU

1.— BỔ PHẾ TRỪ LAO ĐƠN : Là món thuốc trừ lao công hiệu như thần. Những ai mắc bệnh lao đã lâu không khỏi, uống thứ thuốc này sẽ thấy công hiệu như ý muốn.

2.— AN VỊ HOÀN : Chuyên trị đau da dày, đau ruột, uống vào dễ ngày. Ăn được ngủ ngon. Chữa được tận gốc những bịnh đau bao tử kinh niên.

3.— CHỈ KHÁI TRỪ ĐÀM HOÀN : Trị các bịnh ho. Uống thuốc này sẽ thấy hết ngay.

4.— THUỐC SIÊNG (XUYÊN) : Chuyên trị bịnh siêng (hen), đờm nhiều, tức ngực, cổ cứ rất hay. Những bịnh siêng kinh niên, uống thuốc này vài lần sẽ hết tận gốc.

5.— BỔ THẬN BẢN LONG HOÀNG : Bổ thận cố tinh, bổ bổ tinh lực, công hiệu lập tức. Uống được đa mới bổng bảo trong người khỏe khoắn đủ đào sinh lực.

6.— BỔ HUYẾT THANH XUÂN TUYÊN : Là món thuốc bổ hay nhứt của phụ nữ : làm cho bộ ngực nở nang, kinh nguyệt điều hòa. Những bà hiếm hoi đông thứ thuốc này sẽ giúp các bà được như ý muốn. Ngoài ra uống luôn luôn còn giữ sắc đẹp lâu dài.

7.— BỔ TÂM « HA NHỈ MÔN : Chuyên trị bịnh đau tim, hay giựt mình, đánh trống ngực, tức ngực khó thở, uống vào khỏi ngay.

8.— SANH HOA HOÀN : Trị những bịnh thường có của phụ nữ, nhứt là bịnh bạch đới, đau tử cung và huyết bàng : còn được điều kinh khỏi đau bụng.

9.— THUỐC TRỪ TRÌ VÀ MẠCH LƯƠN : Thuốc này chuyên trị về trĩ và mạch lươn. Uống vào nó sẽ tiêu dần đi, chớ không đau đớn như nhiều trường hợp phải cắt, phải mổ.

10.— THANH THỦ HOÀN : Trị bịnh cảm nắng, tích nhiệt, phát sốt nhức đầu, miệng khô hay khát nước, người lơn mặt có trong cả, thở ra đều nhiều mụn nhọt uống vào sẽ khỏi hẳn.

11.— DIỆP LỤC TÔ : Trị các bịnh : tử thiên cảm mạo, nhức đầu nghẹt mũi, phát nóng lạnh đau mình nhức xương, uống thuốc này bịnh hết liền.

12.— TIÊU NHI AN NINH HOÀN : Chuyên trị các bịnh trẻ em như : cảm mạo, kinh phong, lên ban, lên đau bụng giật mình, đêm ngủ hay khóc, uống thuốc này sẽ thấy công hiệu như thần.

13.— PHÒNG DỘI HOÀN : Chuyên trị các bịnh ngực, đo chất độc trong máu sinh ra, cảng gai cảng ngứa, thành hoàn thành cục. Uống thuốc này sẽ hết bình.

14.— THUỐC LÁU : Chuyên trị những bịnh mới bị hay lâu ngày. Uống vào độ đau ngay và hết mủ. Uống liên tiếp 3, 4 ngày sẽ hết bịnh. Mỗi chai 30 đồng.

15.— CỐ LỰ HOÀN : Thuốc này thật hay về chữa bịnh mắt ngũ, nếu ai không thấy đỡ, thường khác nhiều đơm, uống thuốc này ăn ngon ngủ kỹ : còn chữa được những người phong đơn tế chân và các chứng bịnh ngứa, ai mà beo sẹ, bụng lớn nhiều đơm, nên dùng thuốc này sẽ thấy công hiệu.

16.— GIANG HUYẾT ÁP HOÀN : Chuyên trị bịnh : mạch máu cương thành bịnh tế liệt. Uống thuốc này mạch máu sẽ hạ xuống và tế liệt được khỏi hẳn và hết tận gốc.

17.— TÊ HOÀNG HOÀN : Chuyên trị những bịnh : ung thư mụn nhọt đo bịnh phong tích gây ra khó đau lập tức. Uống thuốc này mụn nhọt sẽ không mủ rồi lặn đi.

18.— TIÊU NHI BẤT NHẬT KHÁI HOÀN : Chuyên trị các bịnh trẻ em. Uống vào độ ngày và trong một tuần thì khỏi hẳn.

19.— HÒA TRUNG HOÀN : Chuyên trị đờm nhiều ho đêm, hoặc trong phổi ở nước, ho suyễn, không ngủng. Con chữa được bịnh phù nũng và đau bụng thổ tả, uống vào độ ngày.

20.— PHÔNG THẤP ĐAU CHÂN HOÀN : Chuyên trị bịnh phòng thấp đau chân, phong đơn thấp cốt chân tay mỏi buồn, đau ở khắc xương đã bịnh lâu năm mà dùng thuốc này thì cũng khỏi hẳn được.

21.— TÂN KHÍ HOÀN (SA ĐI) : Chuyên trị bịnh sa đi của đàn ông, uống vào độ ngày con chữa được những người bị bịnh đau gan đau ngực, vì lo nghĩ nhiều mà sanh ra.

Nhà thuốc **NHUẬN CÀU** — *N° 15 Đường Châu-Văn-Tiếp trước cửa rạp hát Lido-CHỢLON* (Ngọc thọ thương phiếu)

Các thứ thuốc tiến lọ bé 20d. — GIANG HUYẾT ÁP HOÀN 40d. — TÊ HOÀNG HOÀN 120d.

Y sĩ TCHONG JOEN KIEOU CHUYÊN TRỊ Hồi lao và bịnh nóng

TIN ĐÀ-LẠT

Muốn tìm hiểu những cảnh đẹp ở Đà-lạt nên tìm bán nhạc «ĐÀ-LẠT» của ĐOÀN-THU.

Tân-Hoa Phát Hành

Cáo thị dấu thầu công khai

Ngày 4 tháng 12 năm 1958, hồi 8 giờ 30 tại NHA QUÂN-CỤ sẽ có các cuộc khai thầu như sau :

1) Cung cấp bai (2) lò nung gỗ thông.

— KỲ QUÝ TAM : *Lô thứ nhứt* : 13.500$00 *(Giao tại Saigon)*
Lô thứ hai : 14.000$00 *(Giao tại Nha Trang)*

2) Cung cấp một (1) lò vật liệu linh tinh (Tôn đen, dầu hắn v.v...)

— KỲ QUÝ TAM : 7.000$00

Tham khảo Sách Điều Lệ Riêng tại BỘ QUỐC PHÒNG (Nha Hành Chánh, Ngân-Sách và Kế-Toán) và NHA QUÂN-CỤ (Sở Thương-Vụ) trong những ngày giờ làm việc.

KBC. 4.736, ngày 5 tháng Nov. 1958

NHA QUÂN CỤ

TRỊ 24 THỨ TRĨ

Bảo đảm 3 ngày rụng

Giải xưng trề và các chứng bịnh con mắt

BỊNH PHONG TÍNH, BỊNH CÚI VÀ BỊNH TIM

Di—Mộng—Huợt Tinh

Lỗ tai, lỗ mũi, cuống họng thro khoa học. Cả kim, Điều kinh, Bạch đới, mặt có tàn nhan, yết hầu ung thư, bịnh suyễn, ho lao, tế bại và các chứng ngoại khoa.

Đông Y - sự **TRƯƠNG-CHẤN-GIANG**

44 Đường CHÂU-VĂN-TIẾP —CHOLON (phía trước rạp hát Lido

MÁCH LẺO

Do luật-sư Đ.T. phụ trách

Lánh gia tài nhằm

PHẦN ĐẤT BÁN RỒI, PHẢI LÀM THẾ NÀO ?

HỎI : Anh tôi chia phần thực của cha mẹ tôi để lại cho tôi (1 hạsọ) vườn tọa lạc tại quận Cái bè, song tôi chưa tách bộ đứng tên riêng. Giấy từ thuận phân làm tông chi hợp pháp, tôi kêu mấy người tá viên để hớn phần đất ấy, thì bị trình đủ giấy tờ mua bán hồi năm 1947 có hành chánh Việt Minh lo chứng thực họ ngăn cản không cho tôi bán, tôi có xem từ mua bán thì thấy chính chữ ký của anh tôi. Tôi có báo anh tôi đổi đất khác, song anh tôi không chịu. Tôi có vào đơn thưa tại biện lý cuộc tòa án Định Tường. Ông Biện lý bảo tôi làm đơn xin Tư Pháp hòa trợ và kiện tại tòa hộ.

Thưa luật sư tôi vì nghèo và không biết cách vô đơn ở viện Tư pháp ra sao, nên mong luật sư ra ơn mách giúp, và mấy người tá viên ở trong đất đó đã 40 năm rồi từ hồi đời ông nội tôi lận. Mong luật sư cứu rỗi rẻ hộ tôi,

N.T.T

TRẢ LỜI : Ông làm đơn nói rõ tình cảnh và kêu theo giấy ở lăng nhận thực gia cảnh nghèo túng, cùng tình trạng vợ con phải cấp dưỡng.

Đơn phải gởi tới ông Trưởng ban Tư pháp hòa trợ tại Tòa án Định Tường. Sau khi nhận được đơn và nếu xét chánh đáng, Ủy ban Tư Pháp hòa trợ sẽ chuyển lời yêu cầu của ông về Hội đồng luật sư và Hội đồng này sẽ chỉ một luật sư biện hộ cho ông. Đồng thời ông cũng có quyền được miễn án phí.

Rác rối về vợ lẽ vợ cả

HỎI : Năm 1945 tôi được cha mẹ lo cho một người vợ. Lúc ấy vùng tôi ở thuộc Việt minh nên không làm hôn thú. Người vợ này đối với tôi không phải là một người vợ lý tưởng vì cha mẹ tôi cưới cho tôi khi vừa rời ghế nhà trường, tôi chưa biết nhận xét và do đó dân dân tôi rất hành phạt vợ tôi.

Vào Nam, tôi vừa làm bạn với một người thứ hai và hiện cùng chưa hôn thú.

Theo đạo luật gia đình sắp ban hành nay mai, tình trạng trên sẽ trở nên phạm pháp. Tôi lo lắng cách giải quyết để hợp thức hóa nhưng không biết sẽ giải quyết cách nào.

— Tôi có thể vì chưa lập hôn thú với vợ trước mà lập hôn thú bậc nhất với người thứ hai không ?

— Nếu không được mà phải lập hôn thú bậc nhì, tôi có cần phải xuất trình hôn thú bậc nhất (mà tôi chưa có) ?

—Khi lập hôn thú với người thứ 2, có cần vợ có mặt của người vợ trước (mà tôi chắc là không xong) ?

Sau cùng, tôi phải làm những thủ tục về giấy tờ như thế nào và phải xin tại Tòa án nào ? Hiện giờ tôi ở Sài gòn, vợ cả tôi ở Hậu Giang ? và vợ thứ tôi ở Biên Hòa.

N.X.M.

TRẢ LỜI : Ông không lập hôn thú với người vợ trước vì mất pháp lý hai người ăn ở với nhau không hôn thú không có tư cách là vợ chồng chánh thức. Vậy không gì ngăn cản ông lập hôn thú với một người đàn bà khác và người này sẽ là vợ chánh thức bậc nhất của ông.

HỎI : 1°) Thuê nhà trả tiền đều hòa (không có biên lai) nhưng bỗng nhiên bị chủ có nhà gửi giấy « tống khứ » dưỡi hết cả người thuê lẫn chủ trương cho thuê. Vì thế chúng tôi ngưng trả tiền nhà từ đó. Như vậy phải hay trái ?

2) Chủ « cho thuê » nhất định đòi tiền nhà, việc đem ra Quận, chúng tôi phải đối phó ra sao ?

3) Khi việc kiện tụng giữa chủ nhà và chủ trương đàn xếp xong chúng tôi có quyền ở lại không ? có phải trả tiền nhà từ lúc ngưng không ?

4) Nếu muốn dọn nhà đi nơi khác phải làm thế nào cho hợp pháp không bị lôi thôi về sau ?

T.Đ.

TRẢ LỜI : 1°) Nếu chủ nhà không đòi tiền nhà thì người thuê không hết buộc phải mang tiền đến tặc nhà chủ nhà để trả.

2°) Song khi chủ nhà ngỏ ý đòi tiền thuê nhà mà người đi thuê không chịu trả thì người này có thể bị tòa truyền trục xuất ra khỏi nhà.

Nếu có sự bất hòa với chủ nhà lúc trả tiền nhà nên đòi biên lai hoặc gửi bằng bưu phiếu để có bằng cớ việc trả tiền.

3°) Nếu có sự giảm xếp ổn thỏa giữa đôi bên thì điều kiện thuê mướn đó do hai bên tây ý ấn định. Còn theo luật lệ chủ nhà có quyền đòi tố tiền nhà về các tháng còn thiếu.

4°) Nếu muốn dọn nhà đi ông chỉ viết thư báo đảm bảo cho chủ nhà biết là tiếp theo từ tổng khứ ông sẽ dọn nhà đi vào ngày... và mời chủ nhà tới nhận nhà. Nếu cần thân vào ngày giao nhà hai bên làm giấy với nhau mỗi người giữ một bản.

Sách báo mới

Chúng tôi vừa nhận được :

— Cuốn « Công Kỹ-Nghệ V.N. » viết bằng hai thứ tiếng Việt Anh theo kiểu sách mẫu bằng của các nước bạn do ông Nguyễn-văn-Nam giám đốc nhà xuất bản Phương Nam xuất bản gửi tặng.

— Nguyễn San Văn Nghệ Giáo Dục « Giò Mới ».

Bộ mới số 29 do ông chủ nhiệm Trần văn Sơn gửi tặng.

Xin giới thiệu cùng độc giả thân mến.

NGÔN LUẬN

NGÔN CANH BẠC

XẤU CHƠI !

Quả phụ, Nàng ta mới một con,
Mắt tung hàng xóm mấy phen mòn !
Vì nhà ngẩm vợ sao mà ngán !
Mắt chẳng chăn gần, mắt trợn tròn.

Gom vợ mần cho, chẳng thích xôi,
Chỉ thèm ăn vụng hếp nhà ai ?
Bàm lâm tuồi chẵn, ông liều mạng,
Xé đậu, làm le đột kích hoài !

Cô bưởi, Dê ta quá bộc lòng,
Dê mà nuôi... lợn ở bên trong.
Lợn vùng chạy tuốt sang hàng xóm.
Trên vòng, Nàng đang thiếp giấc nồng...

Nàng hát : à ơi !.. ru trẻ thơ,
Xoa mông thằng bé, chợt nghi ngờ...
Thì ra sự phải đâu để trong,
Dê bỗng chồm lên. Định hiếp hòa !

Hoàng via, nàng la hết rung rời,
Dê đành triệt thoái, chạy cong đuôi.
Chẳng ngờ tử đồ đề mang hận,
Dê nguyền không chung đội một trời !

Câu chuyện đưa Dê trường... cái gì...
Thực tình, Nàng mét vợ Dê nghe.
Ngỏ đâu Dê vợ không can thiệp,
Chẳng biết khuyên chồng, cứ phớt đi.

Đã phớt ang lê, lại kéo bè
Cùng hai bà chị của ông Dê,
Ầm mưu phục kích bên đường vắng,
Đợi lúc Nàng ta đi chợ về...

Nữ tặc hai Dê Chị nhảy ra
Đánh nàng một trận tuốt xương gà.
Lại còn xé rách toang quần lính,
Để Chú Dê xồm ngăm khoái ta !

Cả họ nhà Dê thực xấu chơi !
Nhân tiện, chơi cái kiểu... đồ tồi ?
Đã khẳng nhốt lại để cùng lợn.
Còn giúp Dê gái vẫy tít đuôi.

THAN ĐĂNG

Truyện Nhi-Đồng

TRUYỆN ÔNG VUA ANH-MINH

VÀ BÁC NHÀ QUÊ LÁU LỈNH

Nà phá Luân là một ông vua anh dũng có tài điều khiển khiển trướng, dành trăm trận thì trăm trận thắng, nổi ngoại trừ cuối cùng, kít liệu thiên anh hùng ca mà Nà phá Luân đã bị thua một mảnh giáp không còn.

Sử lại chép rằng Nà phá Luân có một trí thông minh tuyệt vời, có tài đọc một lúc năm bức thư khác nhau, cho năm người viết cùng một lúc, mà không bao giờ sót một chữ.

Có người lại kể : Nã-Phá-Luân có trí nhớ tuyệt vời, hàng vạn quân sĩ mà một khi đã biết tên ai một lần thì hàng năm vẫn không quên lãn. Có những lần đi duyệt binh mà Nã-phá-Luân gọi rõ tên mấy anh cai, đội, lâm cho quân sĩ đều ngạc nhiên, lại yên chí rằng mình vua sẵn sóc, theo rõi từng người, nên càng cố gắng mà lập chiến công.

Phương ngôn có câu : « Khen phò mã tốt áo », y nói một vị phò mã bao giờ chúng lịch sự, giỏi trai, ăo quần gấm vóc, như vậy thì khen y phục của phò mã tốt đẹp chứ là một lời khen thừa. nếu không phải là lời phỉnh nịnh.

Như vậy, bao nhiêu lời khen trên đây về vua Nã phá Luân cũng có thể gọi là... thừa, nếu không thêm câu chuyện dưới này xo sánh cái trí thông minh sáng suốt của một vị vua chúa nổi tiếng trong thế giới với bộ óc tuy chất phác mà không kém tinh khôn lẫu linh, tuy gân bướng mà vẫn đầy đủ lý lẽ tiến nhiên, của một bác nông phu nơi đồng ruộng.

Hôm đó, Vua Nã phá Luân đã gặp bác nông phu của chúng ta một cách khẩn tình cờ, vì theo lệ thường, nếu chẳng nhờ có tình cờ thì lâm gì có dịp hiếm lạ một ông vua cao quý lại gặp được một bác nhà quê để nói chuyện một cách thân mật như chúng ta đương kể chuyện cho nhau nghe giờ?

Hôm ấy vua Nã phá Luân đi săn. Tùy tùng nhà vua có rất nhiều vị quan lớn cận thân và nhiều quân lính tinh nhuệ lo việc hộ giá.

của Phạm Cao Củng

Nhưng cánh rừng thì rộng lớn Muông thú lại rất nhiều Muôn khuyên khích thần dân luôn luôn tập luyện kiếm cung, hợp với tinh thần thượng võ của mình, nhà vua có hạ lệnh : « bắt kể triều thần văn võ, hoặc quân thường lớn nhỏ, ai bắn trúng được con muông thú nào thì người đó được hưởng trọn quyền ! »

Được lệnh này, bọn sĩ tốt thì sung sướng vì biết đâu nhờ dịp này, cả gia đình mình may ra lại được nhiều ngày ăn thịt ; bọn quan trường thì tuy thường nhật vẫn cả thịt ê hề nhưng cũng muốn tỏ cho nhà vua biết mình cũng có tài bách phát bách trúng như ai !

Bởi vậy, lệnh trên vừa ban xuống, từ quan điền trường và sĩ tốt thầy đều đua nhau lùng tìm rào riết sân mãi... hầu như bỏ lăng quên nhà vua, không còn nhớ tới sự hiện diện của « mặt rồng » ở nơi đầy nữa.

Kể đó là một trận mưa lớn như bão tập. Vua Nã phá Luân nhìn quanh quất chẳng hề thấy có một ai tùy tùng mình cả, nên đành lẻo đẻo đi kiếm chỗ trú ẩn vậy. Quanh quất hồi lâu, nhà vua mới kiếm được một hốc đá, và ẩn mình vào đó. Bên ngoài mưa như xối nước. Lúc này, cỏ lẻ nhà vua mới có thời giờ ngẫm nghĩ thấy rằng một hang đá, một hốc cây và một mảnh đất khô ráo, nhiều khi lại còn quý báu và hữu ích hơn là cả một cái ngai vua, ngọc đất vàng bao !

Một lúc sau, trời tạnh mưa thì ấy sẽ chiều. Cỏ lẻ nay giờ, bọn quân đi hộ giá cũng mạnh ai nấy tìm chỗ ẩn mưa tạc khắp nơi, nên lúc nay giữ khu rừng rậm bao la, bọ chẳng có cách nào tập hợp lại cho đủ số, dừng nói gì tới việc kiếm cho được nhà vua để mà « chiêng trống » rước về...

Hy tìm kiếm cho tới lúc nhà nhem tối, sực nghĩ nếu cứ lòn lưu luyên ở rừng hoang bạn đêm thì chính thân bọ cũng khó thoát khỏi miệng hùm beo, nên không ai bảo ai mà cùng đồng ý hãy trở về triều, xem nhà vua đã hồi giá chưa, nếu không thì cũng cho đến sáng hôm sau sẽ tổ chức cuộc tìm kiếm.

Không một ai nghĩ đến nỗi nguy hiểm của vua Nã phá Luân một mình bị lạc ở trong rừng, để đăng bị lâm mồi cho thú dữ, mà bỗng sinh ở lại để thực hành cho đúng với câu thường nhật bọ vẫn phỉnh nịnh nhà vua : « Dầu vua có bão nhấy vào nước sôi lửa đỏ, thần cũng chẳng giám có một giây phút lường lự tử nan ».

Chính vì ở đời, lời nói ít khi được đúng với việc lâm nên lúc nay, vua Nã-phá-Luân lạc đường, trong rừng, giữa lúc trời sầm tối, mới phải một mình 1 ngựa, mấy mò tìm kiếm lối ra.

(Xem tiếp trang 2)

NGÔN NGUỒN LẠCH SÔNG

NHU ĐẠO

của Mai-Nguyệt

Bão bùng ngày vừa đăng tin gần đây có ba chàng thanh niên ghẹo gái bị cô con gái thường cho cả ba một trận đòn nhừ tử.

Nguyên do có một cô nữ sinh 18 tuổi, một mình cô xe máy về thăm gia đình ở phụ cận Đà Thành.

Giữa đường, cô nữ sinh bị ba cậu trai trẻ đón đợi để trông chọc. Buộc lòng cô gái phải đứng lại đối phó. Trong bọn có một cậu, cậy mình có vẻ, nên định dở trò khả ố để uy hiếp cô em, tin chắc chắn rằng trơ trọi có mỗi một thân, cô ắt không thể nào chống cự nổi.

Cô nữ sinh nhận ra rằng chẳng may gặp phải một tụi cao bồi lưu manh, nên chỉ có cách là lăng đi cho êm chuyện. Bởi lẽ cái và với chúng, vừa mất thì giờ, vừa vô ích. Được chả cô gì vinh hanh, mà thua thì mác cỡ vô cùng. Tốt hơn, mặc cho bọn chúng bông bách giữa Trời, cứ việc lầm lũi lầm ngơ, tựa hồ không biết gì cả.

Nhưng lũ mất dạy đời nào để cho mối ngon biến đi một cách dễ dàng như vậy. Một tên chạy theo cô gái, mà chính là tên ý y có vẻ Thiếu Lâm. Cô lẻ cũng vì tin minh thông thạo võ Thiếu Lâm, nên anh chàng mới cả gan nắm lấy vai cô gái, kéo giật lui trở lại.

Mới vừa đụng tới người đẹp, chỉ đến vút một cái, cậu ấm giỏi võ nghệ đã nằm lăn bất tỉnh ở bên đường. Thì ra người đẹp lại có cả một « cây » võ nghệ trong người, mà cây võ nghệ đó tên là « NHU ĐẠO ».

Hai cậu cao bồi đứng ngoài trông thấy rõ bạn mình bị quật ngã một cách như phép nhiệm võ lý quá, bèn hăng máu tiết canh vịt lên mà xông cả vào định ra oai, Chẳng ngờ hai cậu cũng không may, cô gái tiện thể trổ tài, liền dùng ngôn bì hiểm, quẳng cả hai chàng tê sóng sượt trên đường, máu đầu phun tung tóe.

Hạ xong một loạt cả ba tên côn đồ hỗn xược, cô gái tơ lại đon đả lên xe máy, ung dung trở lại gia đình. Gặp một vật với người đi đường, cô kể tự sự cho nghe, nên họ vội vã báo tin để người nhà ba gã lưu manh được biết.

Nhờ lòng nhân đạo của khách lữ hành lương thiện, ba cậu côn đồ của Thiếu Lâm tự cô điểm phục được họ hàng chở đi bệnh viện.

Bệnh tình của cả ba đều có mỗi trầm trọng.

Trầm trọng, chung quy cũng chỉ vì ghẹo gái. Ghẹo gái không đúng phép lịch sự lễ giáo, nên cứ cho rằng chỉ nhiều là sự hân gân thương tích xác thịt, và hết hẳn tội lỗi tinh thần, ở tại nhà thương.

Ba chàng ghẹo gái rồi có qua khỏi tai nạn ghẹo gái hay không, việc đó còn đợi thời gian cùng sổ phận hên sui giải quyết. Lớ chẳng may lại có chàng bỏ mạng trên tình trường gai góc, thì thế nhân đã chẳng thương mà lại còn cười.

Võ nghệ nào cũng là một nghệ thuật ích lợi cho loài người, miễn là dùng đúng chỗ và đúng lúc. Dùng cho ái tình cùng được, nhưng cũng nhiên chỉ là để bảo vệ danh dự và giữ gìn quyền lợi mà thôi.

Một khi dùng võ thuật quá trớn, lại sai với danh nghĩa, đạo lý, thì võ nghệ nào cũng khó lòng tránh nổi chính lý và chính khí của con người. Bởi đó mới xảy ra vụ Thiếu Lâm thua Nhu Đạo.

Thực ra, cái gì mà chả thua nhu đạo ?

Nhu đạo là cái thứ võ nghệ mềm, mà cái gì đã mềm thì bao giờ cũng thế ngự được cái cứng. « *Dĩ nhu thắng cương* », từ xưa có, người Trung Hoa hằng nói vậy. Mềm như cái lưỡi, thì bền bỉ hơn bộ răng, mềm như giọt nước ngoằn, thì mài mòn nổi tảng đá « *Nước chảy đá mòn* » tới đứa trẻ con cũng biết.

Tất cả những cái gì mềm, từ thượng cổ đến ngày nay, lúc nào cũng khiến cho cái cứng phải cúi đầu tuyệt diệt. Còn ai cứng cho bằng Đông Trác khi nổi với Đinh Nguyên : « Thuận với ta thì sống, trái với ta thì chết » ? Thế mà, chỉ vì đuổi con mắt mềm mại của Điêu Thuyền chàng bao nỗi Đông Trác đã hóa ra người thiên cổ.

Cái mềm lợi hại là như thế. Bởi đó nên người Nhật Bản, là thứ người vừa cương, vừa dũng, thích cứng, và sống bằng Đạo Cứng, đã phát tinh ngộ sau được bao động định làm bá chủ Đông Nam Á, để cố rèn luyện đức « *Mềm* » ngõ hầu cứu vãn nhược hại vong. Người Nhật, vốn sản nhân xưa là Võ sĩ đạo, đã lấy tinh thần mềm thay tinh thần cứng mà gây ra Nhu thuật, rồi, từ nhu thuật, vô Nhật biến ra Nhu Đạo.

Nhu Đạo không dùng đề tấn công, nhưng dùng để tự vệ. Kinh nghiệm từng cho người ta biết rằng, trong phép chơi cờ, phần nhiều những kỳ tướng đạc biết, hay thắng lợi, là những tay chơiđun dùng thế thủ mà không ra dùng thế công, hà chẳng phải cũng vì Nhu Đạo ?

DẦU CHỔI HOA-MỸ
THUỐC XOA NHỨC MỎI
NHỌC MỆT — THIẾU MÁU — ÍT NGỦ UỐNG
BỔ HUYẾT KHU PHONG
No hơi tức ngực — Bao tử khó tiêu uống
Phòng tích con nhạn
Nhiều người khỏi bịnh đã gởi thư đăng tạ ơn
Y-SƯ BƯƠM VÀNG 19 bis Ngô-tùng-Châu — Saigon.
Đại lý : 5C đường Phước-Hải Nha-Trang, 3 Đại-lộ Hùng-Vương Đà-Nẵng, 105 Tăng-đốc-Phương Chợ-lớn.

Mỗi ngày MỘT TRUYỆN

L.T.S.— Tất cả tình đành các nhân vật trong những truyện dưới đây đều là hoàn toàn bịa đặt.

Nếu chẳng may có trùng với tình đành của bạn đọc nào thì đó chỉ là một sự ngẫu nhiên hoàn toàn ngoài ý muốn của tòa báo cũng như của tác giả.

Mong qui độc giả thân mến rộng miễn.

N.L

Mất cả hai

Sáng tác của **ĐAN PHỨC**

Huân vuốt nốt mấy tời tóc chưa chịu ăn nếp cho gọn mốt rồi bước ra sân. Chàng vừa lo vừa thấy tâm những nặng một kỉ đang vung vương nhất về tình đi. Không đâu Huân lăng tim những lời lẽ dịu dàng để tỏ nỗi sở nói với Kim, người thiếu nữ đã cha mẹ Huân chọn cho, mà cũng chẳng thông thả lắm. Đây cũng là nói với, rất ít hiểu đu-đăng Kim vừa đẹp lại vừa ngoan nữa. Huân là đã cả tình thì đã rằng người mình yêu có xin hàng mà mình cũng vừa thấy đẹp như thường.

Huân là mất bao nhiêu ngày để phân đi cha mẹ chẳng vì cặp hôn nhân này nhưng tùy thân chàng vẫn chưa chịu thôi. Hai ông bà lấy cớ rằng Kim đẹp, ngoan lại con nhà tử-tế nữa, một người con gái như thế là hoàn toàn tốt cho gia đình. Cuộc hôn nhân chỉ chưa sẽ thành nên cha mẹ Huân mang trầu cau sang hỏi Kim cho con giai mình. Hai gia đình vốn thân với nhau và Kim cũng có cảm tình với Huân lắm. Huân biết thế và cũng vì thế chẳng mới là lăng. Nếu nghe theo lời cha mẹ mình thì thế nào gia đình Kim cũng nhận lời gả con gái cho chàng, nếu không nghe lời nhờ ông bà lại hỏi ngày để tổ tai sao chàng lại tự chối. Không chịu lấy một thiếu nữ hoàn toàn như Kim, liền Huân có đủ lý lẽ để viện ra chăng. Chắc chắn Huân đành chịu không tài nào cãi lại được sự quyết định của cha mẹ. Chỉ còn một một cách duy nhất là nói thật mối tình giữa chàng và Nhàn cho Kim nghe rồi khuyên Kim nên tự chối khi cha mẹ Huân sang chạm ngỏ nhà Kim.

Huân là nghĩ suốt cả một tuần lễ mà vẫn đó và chẳng đã quả quyết hòn vời Kim hôm nay cho Huân gặp tại vườn Tao Đàn để gặp cô gái cho vững cam chuyện rồi nay. Mấy hôm trước đi Huân cũng đã cho Nhàn biết : cuộc gặp gỡ nầy và hứa với người yêu của mình thế nào chẳng cũng tìm cách phá bỏ cuộc hôn nhân để thành nay. Nhàn cả vẻ tin lời Huân nên lắm nhưng nàng vẫn buồn. Cô lẽ Nhàn tự ái mình với Kim, vì thấy mình kém Kim đã quá xa. Dù rằng nàng biết Huân yêu nàng lắm, chẳng có thể kỳ sinh tất cả để được lấy Nhàn những cho gia đình chẳng nữa. Liệu rằng cha mẹ Huân có nhận nàng làm con dâu không. Nhàn tài cực khi nghĩ đến mình, chẳng đẹp, nhà nghèo. Điều thơ hai lần Nhàn là nhất vì vẫn biết rõ bà mẹ Huân lắm không đời nào bà chịu cưới vợ nghèo, bà con giai mình đâu. Nhưng lẽ lẳng của Nhàn đã thành ra thật khi nàng nghe Huân nói : Huân sẽ cho cha mẹ mình biết Kim cho chàng. Dù rằng Huân thề rằng không bao giờ bỏ Nhàn nhưng Nhàn vẫn thấy mối tình giữa nàng và Huân lẽ gì nên vẫn tan tâm. Thay người yêu của mình buồn phiền Huân đã tìm cách gặp Kim để chấm dứt tình trạng lo sợ của Nhàn.

Mấy nghĩ ngợi Huân đã đến vườn Tao Đàn rồi mà chàng không hay. Chàng vội vã bước đến chỗ ghế đá nấp dưới bóng cây nơi tham, nơi đây thường chàng đã gặp Kim để nói tất cả tự tình. Huân hân khoái lắm.

Ta đã xuân của Kim tuy thường nên nàng cây thưa lâm Huân đương phất dậy, Thấy Kim đang ngẩn ngơ nhìn quanh. Huân khẽ gọi :

— Cô Kim.

Kim quay về phía Huân mặt đã bừng. Người thiếu nữ cảm thấy tim mình xao xuyến khi được gặp gỡ người mà nàng vẫn đem lòng mến yêu. Kim thong thả bước lại chỗ Huân đứng.

Huân hơi nghiêng đầu như chào Kim :

— Tôi thành thật xin lỗi đã làm phiền đến cô.

Kim ngạc nhiên trước lời nói quá khách sáo của Huân, người vẫn tiếp vừa trở thành hôn phu của mình.

Thay Kim không nói gì, Huân lại tiếp :

— Sở dĩ tôi phải mời cô đến đây vì tôi muốn nói với cô một câu chuyện quan trọng, câu chuyện hôn nhân giữa tôi và cô có nghe tôi chứ ?

Kim cái đầu vâng vẻ tỏ ảo :

— Vâng.

Huân nói khẽ :

— Như tôi vẫn thường nghĩ, chọn một người như cô giữa chốn đông đúc nay quả là tốt phúc cho người đã chọn. Cô đây đã được tình yêu mặt người sự hiểu...

Kim ngắt lời cô vẻ e-lệ :

— Anh quá khen, tôi chưa xứng đáng được như thế.

Huân giơ tay lên cản lời Kim :

— Không, tôi đã nói thật. Nếu tôi nhận lời lấy Kim chắc chắn tôi sẽ sung-sướng lắm nhưng...

Huân ngừng lại khi thấy Kim vẫn còn vẻ thẹn-thùng, vẻ thẹn-thùng của người con gái khi được người tiếp hôn khen mình. Vẻ thẹn-thùng của Kim làm cho Huân e-ngại về lời nói sắp thốt ra khỏi miệng chàng.

Kim thấy Huân ngừng lại thì ngẩng lên nhìn chàng rồi lại vội cúi xuống. Nàng hơi ngạc nhiên trước tâm-sự Huân lúc ấy. Trước mặt nàng, Kim chỉ thấy rằng Huân đang yêu thích.

Cô gang lắm Huân mới nói tiếp được :

— Tôi thú-thật với cô rằng tôi đã yêu một người khác vì vậy tôi rất tiếc, phải phân-đôi cho mẹ tôi và việc muốn hỏi cô cho tôi.

Vẻ thất-vọng và tức giận hiện rõ trên mặt Kim. Nàng ấp-úng :

— Nghĩa là anh muốn tôi đứng nhẫn lời lấy anh phải không ? Vì thế anh hẹn tôi ở đây để điều đình ?

Huân cúi đầu. Kim nói tiếp giọng run lên :

— Anh nhầm. Dù tôi mến anh nhưng không bao giờ tôi lại chịu lấy anh khi anh đã có người yêu rồi. Bao anh rất vô tình. Không hàng lòng thì đứng đành tiếng với gia-đình tôi nữa việc gì phải làm như thế này.

Huân nói với một vẻ thành-khẩn hết sức :

— Cô biết cho. Vì cha mẹ tôi, tôi đã phải làm thế. Tôi rất khổ tâm đã làm phiền cô.

Giọng Kim hơi dịu đi :

— Anh nói, muốn thế tôi sẽ hãy tin để cha mẹ anh hay rằng tôi không hàng lòng. Anh không cần phải bày tỏ thêm làm gì nữa. Thôi, chào anh.

Kim quay ngoắt đi và bước nhanh như chạy trốn. Huân giơ tay lên vẫy :

— Chào cô. Thành-thật cảm ơn cô.

Bóng Kim biến mất sau những chiếc nhà gạch đỏ tối. Huân ngồi xuống ghế đá mỉm cười một mình. Thế cũng đã xong khiến phải tả lại đúi giống cuộc tình duyên giữa Nhàn và chàng cho Kim nghe.

Huân đang ngồi vơ vẩn thì người ta gọi vẫn ở với Nhàn tiến lại phía chàng. Người đó tự đưa cho Huân một phong thư để trên chàng và nói :

— Cô Nhàn đi rồi. Cô dặn bảo tôi đưa thư này cho ông trước khi ông tới đây nhưng vì mọi việc bận nên bây giờ tôi mới đưa được.

Huân hấp-tấp hỏi người đó :

— Cô ấy đi đâu hả ?

— Tôi không biết kinh như cô đi xa lắm. Cô bảo tôi về

(Xem tiếp trang 2)

THANH LÂN TÍNH

Bạn hàng Chợ Bình Tây xin được vay tiền quỹ tín dụng

❖ Theo tin Tổng Liên Đoàn Lao Động VN ngày 8-11-58 có 6 ban hàng đại diện cho toàn thể tiểu thương chợ Bình Tây (thuộc hệ thống TLĐLĐ) như Tăng Đoàn can thiệp với Chánh Phủ để họ được vay tiền của quỹ tín dụng tiểu thương.

Trước đây vì mùa mưa, việc buôn bán bị ế ẩm, nay mùa mưa đã chấm dứt các bạn hàng thiếu vốn cần có tiền để bỏ hàng về bán kịp Tết.

Nữ ca sỹ Thái Xuân bị buộc làm chiếu đãi viên...

SÀI GÒN.— Ngày 5-11-58, Nữ ca sĩ Trương thị Thái Xuân đã khởi tố chủ nhân nhà hàng Arc en Ciel (Chợ lớn) vì đã sa thải cô trái với luật lao động hiện hành.

Theo đơn khởi tố, Nữ ca sĩ Thái Xuân cho biết là chủ nhà hàng Arc en ciel đã buộc cô làm chuyện trái phép, không đến xin đến tìm gặp hết giờ 2 bữa như bắt cô phải làm chiếu đãi viên, khiếu trở lương vì cô đã đi trễ 10 phút vì bị kẹt xe giữa đường.

Do đó, cô Thái Xuân đã yêu cầu ông Thanh Tra Lao động can thiệp về sự vi phạm của chủ nhà hàng Arc en ciel.

Bị cáo xâm phạm tiết hạnh nữ sinh

SÀI GÒN.— Sáng qua, Cảnh Sát Cuộc Gia Định đã giải tới phòng Dự Thẩm một trường giáo một trường tư thục ở Gia Định tên là Nguyễn văn Nh. bị cáo về tội xâm phạm tiết hạnh và toan hãm hiếp hai nữ sinh Nguyễn kim Đ. 10 tuổi và Hồ thị H. 12 tuổi. Sau cuộc thẩm vấn, ông Nh. được tự do tạm.

Cứ tưởng giết chồng dễ như giết... chuột

BÌNH TUY.— Ông Bùi văn T. 32 tuổi lấy bà Trần thị Ân đã lâu và có hai mặt con, hiện ngụ ở Bình-Tuy. Gia-đình rất hòa thuận. Gần đây vì bỏ việc làm ăn buôn lậu T. phải đi xa. Không ngờ bà vợ ở nhà giở chứng đã « bắt bồ » và bắt bài mê ly với một chàng trai cùng xóm.

Lúc trở về, nghe hàng xóm đồn đãi, ông T. mới biết bà vợ đã phản bội mình. Ông lâu tức tính ăn bắt quả tang. Tính cớ một hôm lực trong đồng quân ác của vợ, ông T. vờ ngày đem một tiền ảnh vợ mình đang chụp chung với chàng trai ấy. Mặc ghen nổi lên, ngay chiều hôm ấy và cả những buổi chiều sau nữa, mỗi khi ăn cơm xong, ông T. lại lấy ảnh ra vừa đánh vợ vừa kể lể. Không rõ vì quá giận chồng hay vì muốn hại chồng để được tự do bắc việc làm ăn buôn lậu. Bà Ân đã mua sáng mật gói thuốc chuột vẻ pha vào chai rượu để cho chồng.

Sáng 7-11, sau khi lấy tiền đi chợ, Bà Ân vội bỏ trốn mất. Ông T. chỏ mà không thấy vợ về sinh nghi và buồn bã lấy rượu ra uống để giải buồn. Nhưng khi vớ đến rượu thì ông thấy rượu đục ngầu, nếm thử thì thấy tê cóng cả lưỡi. Biết là có chuyện lạ ông đi tìm kiếm lăng săng khắp nhà quả nhiên tìm thấy một bao giấy nhỏ đựng thuốc gói chuột vẻ ở góc giường đã vơi gần nửa.

Bà vợ quỷ hóa ác đã trên bước tâm. May mắn cho ông chồng no nếu không nhanh trí thì cố lẽ đã bị bà vợ gửi như đã giết chuột vậy.

Cứ tưởng đánh vợ dễ như... trò đùa

PHONG ĐỊNH.— Anh Nguyễn văn Chính là chồng chị Thếp ngụ ở Phong Định. Trước đây anh hay có chuyện xích mích nhỏ nhặt với vợ nên chị Thếp phải bỏ vợ ở với bố mẹ. — Giận dữ một cách vô lối, anh Chính hăng hồ sang nhà cha mẹ vợ lôi về rồi lấy giây thừng lôi trói vợ vào cột nhà gần một tuần, dành đập tàn nhẫn và đôi tiền cưới lại. — Lối xóm can thiệp nhưng khi được thả ra, chị Thếp đã bỏ trong trường phái vào điều tra tại bệnh viện. — Khi đã lành mạnh, chị Thếp vẫn đem tố cáo chồng — Chính bị bắt và bị đưa ra Tòa Phong Dinh hôm rồi. Tòa tuyên phạt Chính một tháng tù ở.

Cướp bóc đã lâu nay mới bị bắt

TÂY NINH — Hôm 3-11, Tỷ Cảng An Tây-Ninh bắt được liên một lúc ba tên cướp quan trọng. Chúng khai tên là Vũ Hòa, Hội và Mọc, khi năm 1954 đã dành cướp hai xe chở cao su của sở cao su Cầu Khởi.

Vào khoảng tháng 8-54, Mọi làm tài xế cho sở trên nên biết rõ giờ nào mình sẽ lái xe chở cao su đi bán. Y liền mật mời cho bạn tên Hòa, Hội lúc đó làm Đội Cảo Đài ở chợ Cầu Giang chặn đường cướp xe rồi đem tuốt về Sài-Gòn bán. Từ đó, chúng trốn đi vùng khác làm ăn. Mãi đến nay mới vụ mới bị khám phá, cả ba bị bắt tống giam chờ ngày ra tòa đền tội.

Chỉ vì một chiếc xe đạp...

CHÂU ĐỐC.— Tối 7-11, một vụ ẩu đả đột ngột đã xảy ra tại tiệm xe đạp Vạn Được số 17 đường Nguyễn Huệ (Gia Định) làm 4 người bị thương.

Nguyên do như sau : Hồm rồi có một ông tên là H. đem tới nhà bà T. ở đường Nguyễn Huệ cầm một chiếc xe đạp. Sau đó bà T. lại đem chiếc xe đó ra tiệm Vạn Được gửi. Đến khi ông H. đem tiền đến bà T. xin chuộc xe thì bà T. đòi ông ta tiền mọc. Khi xem lại xe gửi, ông H. biết là xe bị hư và đòi ông chủ tiệm bồi thường, ông chủ tiệm không chịu. Thế là cả hai ẩu đả nhau dữ dội. Họ lấy chai la ve và bàn đánh nhau. Cả hai bị trọng thương và thêm hai người khác cùng bị vạ lây nữa.

Thưa bạn đánh cướp súng lục

GIA ĐỊNH.— Khoảng 8 giờ sáng 7-11, hai anh Nguyễn văn Nuôi và Nguyễn văn Nhỏ cảnh sát viên trung sự tại cảnh sát cuộc Bình Chánh cùng đi chung một chiếc Vét Pa vào một quán cà phê tại chợ Bình Chánh.

Trong khi đang uống cà phê bỗng nhiên anh Nuôi sở thấy khẩu súng mình đang đeo sau lưng đã biến mất vội tri hô lên. Thấy vậy, mọi người trong tiệm đều hoảng hốt đi tìm kiếm hộ.

Một lúc sau anh Nuôi kéo cái học tủ của chủ Năm Sớ bán nước đá thì thấy khẩu súng của mình ở trong đó. Tìm thấy súng xong, anh Nuôi liền ngồi cho anh Nhỏ lại khẩu súng để trong học tủ anh mà siết lại ở phía trước.

Không rõ bạn có sẵ ý gì hay chỉ là đùa chơi, anh Nuôi vẫn đi tố cáo bạn như thường. Cuộc điều tra đang tiến hành.

Toan hành hung người một cách vô lối

GIA ĐỊNH.— Ông Lê Tấn Thức ở xã Tân Quý Tây (Gia Định) có hai mẫu ruộng ở cạnh đồn lính, cả hai mẫu ruộng này đã cày xong và được rải phân. Sau đó, ông KC ở gần đấy tới bảo bờ đê đặt một cái đó (thò) để bắt cá. Sáng sau, ông Thức đi thăm ruộng thì đã thấy bờ ruộng mình bị bóc, nước chảy vào nhiều. Sợ trôi hết phân nên ông đã bỏ cái đó ra và lấp bờ lại. Một lát sau, vợ ông KC ra thăm đồ thấy vậy liền bảo cho chồng biết. Ông KC nổi giận hăng hồ xách súng xuống nhà ông Thức toan hành hung ông. May sao lúc đó có một ông Hội viên Cảnh sát và hai người lính tới can thiệp kịp nên ông KC không làm gì được.

Nghe nói ông Thức đã vô đơn thưa ông KC tại nhà chức trách

Hai mẹ con cùng bị nạn

SÀI GÒN.— Hồi 6g30 sáng 7-11, bà Tạ thị Ba 47 tuổi cùng con là Lê thị Hòa 6 tuổi đi ngang qua đường Phạm ngũ Lão bị luồn hai chiếc xe xì xích lô đụng bị trọng thương.

Mắc màn đi ngủ suýt... « ngủ » luôn

SÀI GÒN.— Hồi 10 giờ đêm 7-11, anh Trương văn Cần 19 tuổi ngụ ở số 19/90 đường Nguyễn Trãi leo lên các lầy cái mùng giăng ra ngủ ở bao lơn. Rủi ro, trong lúc mắc màng bị trượt chân, anh Cần ngã lộn xuống đất cao bốn thước bất tỉnh nhân sự.

Cái dông hồ này có... gai

GIA ĐỊNH.— Hồi 8 giờ tối 7-11, nhân viên hữu trách đi tuần ngang qua ấp Bình Địa A (Phú Nhuận) bỗng trông thấy một bóng đen khá nghi hiềm kéo lại xét hỏi. Y khai tên là Bùi quang Tiến 32 tuổi làm mướn ngụ ở Bình Hòa. Sau khi bị thẩm vấn, y khai thêm là vừa lén vào nhà ông Bùi Viết Thuận ở số 50/5 ấp Bình Địa A lấy cắp được cái đồng hồ hiệu Bayard rồi bị bắt.

Suýt bị lụộc trong chảo nước sôi

SÀI GÒN.— Chiều 7-11, em Hà thị Hà 12 tuổi con ông Hà ái Hình và bà Nguyễn thị Liệu ngụ ở hẻm Sở Bông (Thị Nghệ) bị té vào chảo nước sôi nên bị bỏng khắp mình mẩy và mặt mũi.

Bệnh tình em khá khá trầm trọng.

LỚP TỐI TOÁN-LÝ-HÓA EUREKA

Luyện thi Tú Tài và Trung-học Phổ-Thông

Do một nhóm Giáo-sư ban Cử-nhân phụ trách.

Khai giảng ngày 14-11-1958 đúng 19 giờ tại Trường BÌNH-MINH, 154 Trương-minh-Giảng Saigon.

CÁO THỊ GỌI THẦU

Ngày 26 tháng 11 năm 1958, vào lúc 8 giờ 30, Nha Kỹ Thuật Hải Quân (Bộ Quốc Phòng) sẽ mở một cuộc gọi thầu cung ấp ấn phẩm và vật dụng linh tinh cho Hải Qu.n, kể khai dưới đây :

— 1 lô ấn chỉ trị giá ước lượng 300.000$00, kỳ quỹ tạm 2,5%.

— 4 lô vật dụng linh tinh trị giá ước lượng mỗi lô : từ 200.000$00 đến 300.000$00, kỳ quỹ tạm 2,50%.

Nhà thầu có thể hỏi thêm chi tiết, tham khảo Sách Điều L. Riêng tại Nha Kỹ Thuật Hải Quân số 9 Đại-lộ Cường-Để (SAIGON) và xem mẫu hàng tại Trung Tiếp Liệu Hải Quân (Trại Cửu-Long) Thị-Nghè, trong ngày giờ làm việc.

KBC. 3.301, ngày 20 tháng 10-1958

GIÁM-ĐỐC NHA KỸ THUẬT HẢI QUÂN.

BÁC SỸ THƯỜNG TRỰC

Chủa nhựt 9-11-1958

BS. Andre Wong 208, đường J. J. Rousseau Cholon

BS Phạm hữu Chương 56, đường Duy Tân Sài Gòn

Thứ hai 10-11-1958

BS. Nguyễn văn Hòn 45, đường Lê-qui-Đôn Saigon

BS. Trần-thị-Mỹ 178, đường Bùi thị Xuân Sài gòn

NGÔN-LUẬN

Ngày Chủ Nhật 9-11-58

Tiếp theo A trang 1

Đối với việc đầu tư công kỹ nghệ, một việc mà chính phủ hiện đang khuyến khích, tình trạng tập trung thủ đô đã công hiến một trở lực nữa. Các đại địa chủ là những nhà đại tư bản ở đất nước này nhưng họ đại gì mà mang tiền đi phiêu lưu một cuộc sản xuất khác khi mà họ có thể ngồi mát ăn bát vàng bằng cách thâu tiền nhà phố hàng tháng và đợi cho cái viện bất động sản này đang được chính phủ hoạch định đóng ? — Con số hình như không ít. Nhưng nói đến thành tích hoạt động ? — Cách mạng Việt Nam mang tầng với các điều kiện đây đã đang được hướng dụng, các tổ chức nói trên sẽ tích cực hoạt động, sẽ thích được hoạt động, cụ thể hóa sự đóng góp của họ vào sự nghiệp chung của đất nước.

Chế độ Cộng Hòa là một chế độ dân chủ. Các tư tưởng dị biệt nhất định được tôn trọng, được tồn tại, được phát triển. Vậy thì đến lúc, tất cả những người, từ bao chục năm nay đóng ra nhận lấy cái chết để cho cách mạng Việt Nam thành công, tất cả những người đã cố thể chống Thực, bảo Phong, diệt Cộng, tất cả những người cách-mạng Việt-Nam nhất định phải tạo lấy hoàn cảnh, đem sự trưởng và khả năng sẵn có cống hiến cho sự nghiệp chung.

Vai trò của nhân dân

Để hiệu tực phát triển, cách mạng Việt-nam đã không thể hoàn toàn mong đợi ở Nhà Nước, lại cần những thế hoàn toàn trông đợi ở các tổ chức chính trị cách mạng mà hoạt động chưa được tích cực, thiết thực, cho nên sự đóng góp của nhân dân là điều không thể thiếu được. Chưa cần nói rằng sự nghiệp cách mạng không hề lấy được của một ai mà là của toàn dân. Hãy cứ nói riêng mục đích chính của cách mạng là cải tạo cuộc sống cho nhân dân. Cho nên muốn cuộc sống được cải tạo, nhân dân không thể không góp phần đóng góp.

Trong bất cứ cuộc cách mạng nào vai trò của nhân dân vẫn là vai trò quyết định. Cách mạng Việt Nam tiếp tục không thể thiếu sự đóng góp của nhân dân. Nhưng đóng góp bằng cách nào. Dĩ nhiên chẳng phải hễ cứ gia nhập vào một tổ chức cách mạng mà là đóng góp. Sự gia nhập lại càng chẳng đóng góp nếu chỉ gia nhập để dòng người lớn, để giành chỗ ngồi.

Cách mạng có muốn vào thắng tuần đầu trong đó có hình thức tranh đấu ồn ào, rất thích hợp trong giai đoạn hiện tại. Với hình thức ồn ào, hàng ngày nhân dân không thiếu việc gọi cho chính quyền mang cái tạo ngay trong phạm vi sinh sống của chính mình. Một nông dân có ý thức cách mạng, không thể làm ngơ trước sự dục khoét của nhỏ hội đồng hương chính. Một công nhân muốn giữ ích cách mạng không thể cứ đưa khoan bỗng mặc tình cho bọn chủ nhân vô lương tâm bóc lột. Một công chức sẵn sàng thực hành các khẩu hiệu cách mạng đưa tên tương sẽ không thể quy lụy trước hành vi phong kiến hoài hóa của cấp trên. Mỗi ngày, mỗi tháng, mỗi năm nhỏ nhặm chẳng ập bức chống bóc lột, chống nô lệ ấy, phát sự góp sinh trận bao lớn cách mạng.

Như trên đã nói Nhà Nước Cộng Hòa vốn là Nhà Nước dân chủ. Nhà Nước Cộng Hòa hiểu tạo ra chủ trương dân nhân đánvào con đường cải lạng, vì chính sự cải lạng là điều thuộc nước đường cho nhân dân phát triển. Nhà Nước Cộng Hòa bao giờ cũng chủ trương thoa dưỡi Cách-mạng để giải phóng đất nước và giải phóng con người Việt-Nam về mọi phương diện. Cho nên sự cộng góp của nhân dân cho cách mạng hàng cách thăng tuần đầu để dọn cũ con rơi rớt để xây dựng nếp sống mới về tốt đẹp, chính là sự đóng góp cũng có chế độ Cộng Hòa và cũng có uy-tín của Nhà Nước Cộng Hòa.

Nhân dân hăng ao ước cuộc sống được cải tiến. Chỉ có cách mạng mới có thể đem lại sự cải tiến đó. Sự cải tiến đó lại không thể thiếu sự đóng góp của nhân dân. Để đóng góp, tất nhiên cần phải hy sinh. Hãy vì trong một cuộc tranh đấu, dù là tranh đấu nội bộ, có thắng lợi sao là không, hãi đâu bằng sự hy sinh ?

o°o

Tăng kết lại người ta thấy tổ tăng một cuộc cách mạng triệt để vào là điều mơ ước chung. Cho nên cách mạng Việt Nam còn phải tiếp tục. Tiếp tục cách mạng là nhiệm vụ chung của nhân dân, của tất cả các tổ chức chính trị cách mạng, đang hoạt động cũng khai hay không cũng thế và của Nhà Nước Cộng Hòa. Để tiếp tục cách mạng, trên nguyên tắc, ai ai cũng chủ trương tiết kiệm xương máu. Cho nên chúng ta, những người thu thiết với sự nghiệp cách mạng, chúng ta thành thực mong mỏi lịch sử sẽ không phải điền lại những tân tuồng xương máu điều đương cho sự trật đã của cách mạng.

HẾT

TAM-TINH

HẢI-CẨU BỔ-THẬN

VÕ-VĂN-VÂN

TRỊ LÀNH BỊNH DI-TINH

Tiếp theo B trang

thành tích cũ thành một mớn hàng đồ chác kiếm sống, có kẻ tính thăm vấn giữ, lý trưởng vẫn trọng nhưng hành động thì không, có kẻ không theo kịp đã tiến hoá của cách mạng, khư khư ôm lấy những khuôn khổ hết hoạt thời và trở nên chiến sĩ của bất mãn v.v. Số người cách mạng chân chính và kiên trì với lý tưởng hầu như chẳng còn bao nhiêu. Nói đến các tổ chức chính trị cách mạng hiện nay đang được công khai hoạt động ? — Con số hình như không ít. Nhưng nói đến thành tích hoạt động ? — Cách mạng Việt Nam mang tầng với các điều kiện đây đã đang được hướng dụng, các tổ chức nói trên sẽ tích cực hoạt động, sẽ thích được hoạt động, cụ thể hóa sự đóng góp của họ vào sự nghiệp chung của đất nước.

Chế độ Cộng Hòa là một chế độ dân chủ. Các tư tưởng dị biệt nhất định được tôn trọng, được tồn tại, được phát triển. Vậy thì đến lúc, tất cả những người, từ bao chục năm nay đứng ra nhận lấy cái chết để cho cách mạng Việt Nam thành công, tất cả những người đã cố thể chống Thực, bảo Phong, diệt Cộng, tất cả những người cách-mạng Việt-Nam nhất định phải tạo lấy hoàn cảnh, đem sự trưởng và khả năng sẵn có cống hiến cho sự nghiệp chung.

Vai trò của nhân dân

Để hiệu tực phát triển, cách mạng Việt-nam đã không thể hoàn toàn mong đợi ở Nhà Nước, lại cần những thế hoàn toàn trông đợi ở các tổ chức chính trị cách mạng mà hoạt động chưa được tích cực, thiết thực, cho nên sự đóng góp của nhân dân là điều không thể thiếu được. Chưa cần nói rằng sự nghiệp cách mạng không hề lấy được của một ai mà là của toàn dân. Hãy cứ nói riêng mục đích chính của cách mạng là cải tạo cuộc sống cho nhân dân. Cho nên muốn cuộc sống được cải tạo, nhân dân không thể không góp phần đóng góp.

Trong bất cứ cuộc cách mạng nào vai trò của nhân dân vẫn là vai trò quyết định. Cách mạng Việt Nam tiếp tục không thể thiếu sự đóng góp của nhân dân. Nhưng đóng góp bằng cách nào. Dĩ nhiên chẳng phải hễ cứ gia nhập vào một tổ chức cách mạng mà là đóng góp. Sự gia nhập lại càng chẳng đóng góp nếu chỉ gia nhập để dòng người lớn, để giành chỗ ngồi.

Cách mạng có muốn vào thắng tuần đầu trong đó có hình thức

Tiếp theo D trang 1

chứng ta lại rường bỏ những người cũ.

Trả lời một câu hỏi của đại diện báo chí : « tại bạch cũ có dất không ? » Ông đáp :

— Rất đát. Vì đó tôi đã viết một cuốn sách nhan đề là « Hãy cho tôi 2 trái bom » gửi Tổng Thống Mỹ và Chu tịch Nga Sô, đại ý nói hai nước không nên đua tranh về quân sự cho lắm. Mỗi vị hãy cho tôi một trái bom. Với 2 trái bom ấy, tôi có đủ tiền điều trị cho những người cũ tại trên thế giới bệnh.

Sau cuộc hội-kiến, ông Fellercau có đi thăm các trẻ em mà cha mẹ là người cũ. Ông có hứa với mọi người là, trẻ về Pháp, ông sẽ gửi sang thuốc men, góp sức với Việt Nam để cải thiện sinh sống cho những người cũ.

Những ngày ở Việt Nam, ông Fellercau đã mở khách quán của Nhà Tổng Thống. Ông đã được Tổng Thống đành riêng một chiếc phi cơ để đi thăm trại cũ ở Qui Hòa.

Ông rời Sài gòn để đi Đông Kinh vào ngày 9-11-58.

GIÁO-SƯ TRẦN-DUNG

Cử-nhân Đại-học-đường Paris mở thêm :

— Pháp văn Đệ Nhị lớp 112 ngày 12-11-58 (trả 1/2 học phí)

Trường CỘNG-HÒA *139 Pasteur Saigon.*

Bố cáo

Ngày thứ Ba 18-11-1958, lúc 9 giờ sáng, tại Công Xưởng Không Quân Biên Hòa, sẽ bán đấu giá công khai :

— Một số vật liệu thừa hay vứt không dùng nữa nhóm của Nha Kỹ Thuật Không Quân sa thải.

Chú ý : Người muốn mua phải có giấy phép của Tổng Thống (Dụ số 53 ngày 6-9-1956).

— Không bảo đảm — Trả tiền mặt — Thêm 10% sở phí phụ trội.

Xem : Ngày 17-11-58, trong gọi lâm việc tại địa chỉ trên.

Chủ Sự Phòng 2 Nha Trước Bạ

LỚP TỐI: TOÁN-LÝ-HÓA

Đã khai giảng : Đệ Tứ B1 (4 tháng) (tuần lễ 7 giờ)

Mở thêm : 18g30-30 ngày 10-11-1958

Học phí đồng nửa tháng

— Một lớp : Tứ B2 (Ban phổ thông) (Dự ngữ)

— Một lớp : Lycée-Ngô (3 tháng)

Giáo sư : Võ-minh-Quân

Ghi tên tại Trường HÀN-THUYÊN số 3 và 87 Cao Thắng (Bài học và bài làm phát không).

In tại nhà in riêng của NGÔN-LUẬN

Giám đốc Trị-sự : Lê Tâm Việt—Quản lý : Nguyễn như Cương

Ngân phiếu xin đề tên ông NGUYỄN NHƯ CƯƠNG

QUAN ĐIỂM

(Tiếp theo trang 1)

các bạn hữu hay chống chế cũng nhất không ai có thể nghi ngờ được. Nhưng trong trường hợp các trường tư và các tư nhân trong hiện tình sẽ bị tan, người ta không khỏi hoài nghi đã rằng : rất buồn lòng ai phải hoài nghi trên đây. Bởi ai người ta nghi ? đến gần tôi thương mà ai gần ? tôi tính cảm thương thương sơn cao cùng việc nặng.

Ai cũng biết rằng hàng cấp chưa chắc đã bảo đảm thực tài, hướng chi học hạ và chưng chỉ nhất là lại do trường tư pháp tạo nhân cấp. Dưng người là cốt ở thực tài mà oán hàng, học hạ hay chưng chỉ chỉ là hình thức bề ngoài. Vì sao trong những trường hợp cả thể trường tư pháp trong ngày N.D.T. nói trên chẳng hạn, các sở không đáng thể được tuyển dụng nhân viên cho cơ sở mà thực tế chuyên môn hàng mặt cái bởi thế thì ?

Trường hợp cá người ngoại cuộc nói : « Trong đám các mặt người Việt Nam có một Ông Quan ». Nếu trường hợp chẳng phải là ngoại nếu thay hai chữ « Ông Quan » bằng hai chữ « Bằng cấp ». Tình trạng lạ nếu cũng chẳng chẳng xét ngày nhà thì ngày sự quốc gia, dân tộc cần xa mới thấy được bước tiến của « đối hiu bầy đặm. Trở ra những người chuyên nói không tế, những người khác nếu tuyên nhân viên theo thực tài, chắc chắn sẽ tiến triển khá quan cách điều biến là có sự công minh, trong việc tuyển dụng. Cần làm sao cho cá được sự công minh, thì đó là trách nhiệm của các nhà cầm quyền, đó là điểm chính phủ mà trong lai của chính thể ta tùy thuộc nếu.

NGÔN LUẬN

Chia buồn

Được tin Cụ HỒ-BIỂU-CHÁNH thân phụ Thiếu-tá Hồ-văn Di-Hình vừa mệnh chung, chúng tôi thành thực chia buồn cùng Quý quyến Thiếu-tá Phái Cảm-Đốc và trân trọng cầu chúc hương hồn Cụ được tiêu diêu nơi cực lạc.

VŨ-ĐÌNH-TRUNG
NGUYỄN-DUY-CHỸ
VŨ-THỊ-VÂN

PHÂN ƯU

Chúng tôi được tin buồn Cụ thân phụ Thiếu-tá Hồ-văn Di-Hình Phó Giám-Đốc Nha Quan-Nhân Q.Đ.C.H.V.N. là :

Cụ Cố HỒ-VĂN-TRUNG (CỰU ĐỐC PHỦ SỰ)

mới tạ thế, chúng tôi tin thành thực chia buồn cùng Quý quyến Thiếu-tá Phái Cảm-Đốc và trân trọng cầu chúc hương hồn Cụ được tiêu diêu nơi cực lạc.

VŨ-ĐÌNH-TRUNG
NGUYỄN-DUY-CHỸ
VŨ-THỊ-VÂN

RAO VẶT

CAFÉ LINH

100 Lý-trần-Quán (Barbier cũ)

Cafe phin đặc biệt — Bánh tom Hà Nội — Thứ bò xào vàng.

— Dây khiêu vũ thiết bài và guitare Hawaïenne mới.

— Nhận nấu cơm tháng ngon lành, vệ sinh, giá hạ.

BÁN 1 nhà lầu buôn bán, đại diện, đến nơi sẽ thấy rõ, không đầu đuôi, giao nhà trống. Hỏi 513 Trần-hưng-Đạo Saigon.

SANG nhà tầng rất đủ tiện nghi 54/1 Nguyễn Bình Khiêm Sài-Gòn.

Ngày 10-11-58 sẽ khai giảng lớp học ngày và tối tại lầu nhất 39 Nguyễn an Ninh (của tây cho Saigon)

Lớp Anh-văn NGUYỄN DU

Võ lòng — Sơ đẳng — Trung đẳng ở số 56 Biên

Lớp Toán-Lý-Hóa Đệ Tứ

Giáo sư Anh và Việt phụ trách

THUỐC BỔ CON NÍT

— Con nít ít ăn kém ngủ, gầy còm mét đỏ? mỗi hũ đáng CÂM SÂM YẾN KIM TÂN mập mạnh, tăng độc trừ lãi kim.

— Hộ-bổ nên thêm đàn khô khẻ : tức ngực khó ngủ đi lâu thành lao đáng HỒ CỐT TRỊ PHONG ĐƠN KIM TÂN cảm kết hết bình.

— Thân suy đau lưng mỏi mỏi, nhức xương ê ngủ kém ăn có SÂM NHUNG YẾN KIM TÂM cam đoan khỏe mạnh Tổng cuộc 311 Hai Bà Trưng Tân-định Saigon. Coi mạch không tính tiền. Đại - lý 5C Phước - Hải Nha-Trang.

ZEISS

WING-SOUI OPTICAL CO

44 ĐẠI-LỘ NGUYỄN-HUỆ, 44

Đối diện Building đã 10 tầng.

MỚI VỀ ĐỦ CÁC LOẠI

GỌNG KÍNH KIỂU MỚI

WING-SOUI

kính mới

44 Đại-lộ Nguyễn-Huệ (Charner cũ)

CON NÍT ĐÁI ĐÊM

Ói Ho—Khóc Đêm

Làm kinh—Giựt mình

Sirop T. Z.

Công hiệu nhanh chóng. Giá rẻ

Hỏi các nhà thuốc Tây

CƯỜI THÂM MÝ

NGỮ

Vợ bình nhật :

— *Nhờ, tôi vừa cho con, đã tốt lắm kẻ nhà !*

— *Ôi chao ! Một cô buồn ngủ chết người đi đây nào ! Cả buổi sáng nay phải dự cuộc điền kinh, bây giờ cô còn sai phái nữa ?*

— *Ô hay ! Thì mình ngủ cả buổi sáng rồi còn gì ?*

— *Ngủ là ngủ làm sao ? Thì đây, em đọc báo X. thấy tin rằng « Chương trình đượt kinh... 6 giờ 30 các đem ai xiêu hàng NGỮ tại đu điểm...*

ĐỐC TỜ GIỚI

NÂM : Trước kia tôi đau bịnh lưn, tôi ngày được ang Đức tôi nay chúc cho mọi lần, tôi không bệ đau lại nữa !

BÂY : Ông nào mà giỏi nhỉ ? Ông cho thuốc chi ? Ông lấy nhiều tiền không ?

NÂM : Chẳng hiểu ông cho thuốc chi, nhưng ông « giả » nhỏng quá, « khám » đau quá, cho nên mạ mỗi khi trông thấy ông, tôi lại sợ mà không dám đau nữa !!!

BAN THỦY và CHÀNG TIỀU

Tiếp theo C trang 1

Đồng.

Còn tại Trung nguyên Trung Phần, thì ở các tỉnh Thừa Thiên, Quảng Nam, Bình-Định, Khánh Hòa và Bình Thuận cũng đã có đại Tỷ Thanh tra Lao động.

Ngoài ra, tại các tỉnh nào chưa thiết lập được Tỷ Thanh Tra Lao Động thì Bộ Lao Động cử nhân viên Kiểm tra hoặc Phó-Ty-Trưởng Lao động để giúp đỡ Ban Tỉnh Trưởng trong việc giải quyết các vụ tranh chấp giữa công nhân và chủ nhân. Đó là trường hợp các tỉnh Phước, và Phú Yên. v.v....

Chuyện BUỒI TỐI

1 lánh tụ Y thách một thống chế Anh đầu gươm

LA MÃ (Reuter).— Ô. Vincenzo Capuato, một lãnh tụ đảng cuối Ý Dại Lợi vừa cho biết đã thách Thống chế Anh Montgomery nhân I cuộc quyền đầu cuối đảng, vì những đề tài viết trong bài kỷ của ông vừa được xuất bản, nhưng lời lẽ khinh thường đáng kể tính của chính thể Ý dại Lợi ngoài mặt trận.

Ô. Capuato cho biết đã gửi thơ thách thống chế Montgomery đề bảo vực uy tín của quốc gia Ý dại lợi và danh dự của quân đội Ý, bị xúc phạm một cách bất công vì những lời mạ lỵ vô cản cư.

Tại Luân Đôn, thống chế Montgomery tuyên bố sẵng sàng lấy làm « hân hoan tiếp nhận lời thách của ô. Vincenzo Capuato, nhưng ông không thể làm gì hơn là trao lá thơ ấy lên tướng, vì ông không còn có tay một khẩu súng lục. Và lại, luật phép người Anh cấm những cuộc quyết đấu với nhau như vậy, và ông lại không thể sang Ý dại Lợi vì quá bận việc tiếng".

Trung-tâm Sơn-mài 1 AQUES THANH-MỸ

QUÀ BIẾU QUÀ BIẾU 82 Đường Phan Đình Phùng SAIGON

Đủ tiện nghi để tiếp khách, Đủ loại đồ mỹ nghệ Sơn-mài, Đồ gỗ, Đồ Cẩm thạch, Đồ Ngà, Đồ Đồng, Đồ Sơn-mài